VI. évfolyam, 25. szám

1950 június 16

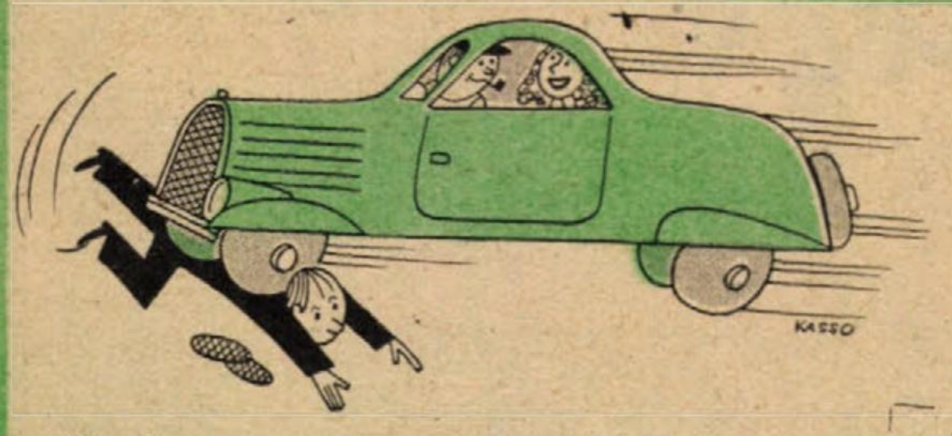
Ludas Matyi

70 fillér

ÉLJEN AZ EGYSÉGES MAGYAR IFJÚSÁG!

Amerikai életképek

Minden tizedik munkásra jut egy autó

A newyorki bolondokházában

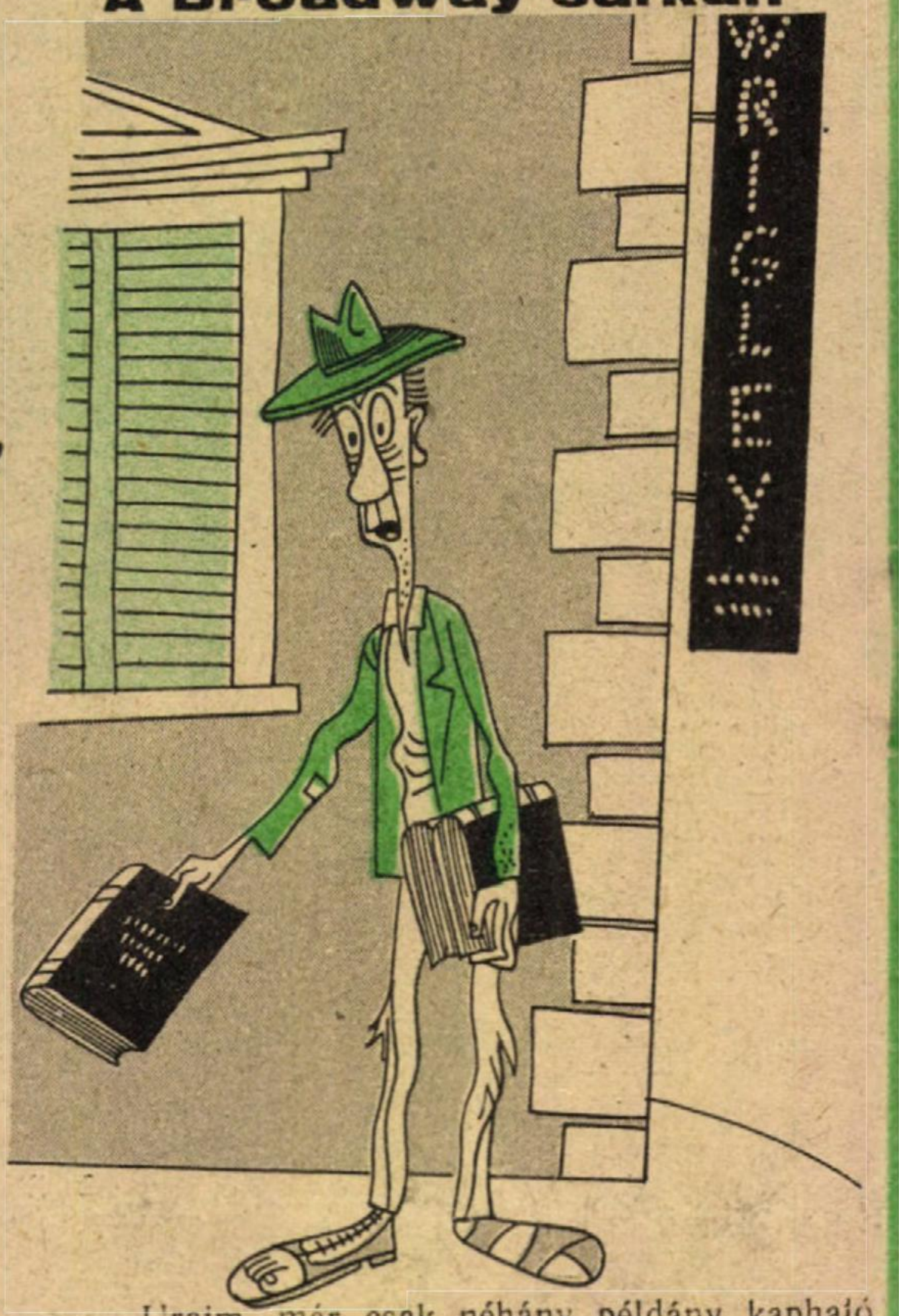
— Mit hallgatódzol itt már egy félórája?
— Hátha kifogok egy jó filmszüzsét.

STILSZERŰ VILLA

— Milyen furcsa bombaformájú villát építtetett magának hadianyaggyáros úr!
— Tudja öregem, még pihenni is csak így tudok jóízűen.

A Broadway sarkán

— Uraim, már csak néhány példány kapható a legnagyobb könyvsikerből: „A gyors meggazdagodás útja", ára csak egy dollár.

Le a bürokráciával!

Egy teherautó sirámai

Kedves Ludas Matyi!

Olvastam felhívásukat, hogy mondja el mindenki lapjukban, ha sanyargatta őket a bürokrácia, a rosszemlékű mult foltokban ittmaradt rákfenéje. Hogy velem mi történt, a következőkben vagyok bátor előadni.

Fogason függök, rozsda mar, nem ragyogok, illetve tikkadt szöcskenyájak legelésznek rajtam, vagy mit is beszélek... mindezeket Varga szaki olvasta itt a multkor, engem szemelt ki ugyanis pihenőjének ebédidőben. Igaz, ami igaz: nem dolgozom és ezért ha a rozsda nem is, de mar a bú, mert szeretek dolgozni. Ha nem hiszik, kérdezzék meg a demecserieket, a tiszaeszláriakat, hogy hogyan dolgoztam náluk.

Ha még nem találták el kilétemet, bemutatkozom. Nem vagyok őseimnek véres kardja, sem kopár szík sarja, csak egy egészen egyszerű teherautó. A nyiregyházi villanytelep alkalmazásában állok és munkástársaimmal, a legendáshirű faluvillamositókkal vittük a fényt a szabolcs—szatmári falvakba. Illetve én csak a villanyoszlopokat, meg a drótokat vittem, de lehet-e többet kívánni egy teherautótól? A vállalatvezető szaktárs nagyon meg volt elégedve munkámmal, nem is lett volna hiba, nem váltam volna munkanélkülivé, ha nem kopik el a munkában harminchat csavarom.

Január első napjaiban éppen ezért szomorú szivvel állított be jótevőm és felügyelőm, Varga szaki a vállalatvezetőirodába, hogy sürgősen szükség van a harminchat csavarra. Megveregette a hűtőmet és biztatott, hogy hamarosan beszerzik. Sem ő, sem én nem tudtam még akkor, hogy mit hoz a jövő.

A jövő úgy kezdődött, hogy vállalatunk azonnal írt a pesti központba, az RVKSz beszerzési főosztályára. Ismerem az esetet végig, Varga szaki minden új fordulatról tájékoztatott. Illetve hosszú ideig csak tájékoztatott volna, de nem volt miről.

A mi gépkocsifelelősünk is csak ember, őt is kihozzák egyes dolgok a béketürésből. A rendelés elküldése után egy hónappal felutazott Budapestre, hogy a dolgok után nézzen. Nem kellett nagyon kinyitni a szemét, látott eleget. Látott egy levelet, amit a beszerzési főosztály mutatott meg. A Ganz-gyártól jött a levél és értesítették benne az RVKSz-t, hogy nem fogadják el a megrendelést. A tisztviselő még méltatlankodott is, hogy hogy lehetnek ilyenek azok a ganzosok. De biztatta Varga szakit, hogy még várjanak, mert hat helyről kértek a csavarok elkészítésére árajánlatot és a többiek még nem válaszoltak. (Csodálatos.)

Varga szaki megmondta, hogy van ilyen csavar a Vasért-üzletekben dögivel, 36 forintért meg is lehet kapni. Mint aki jól végezte dolgát, hazajött és néhány biztató szót súgott a kipuffogómba, hogy ne csüggedjek, ha le is késtem a Vörös Csillag tszcs. villamosításáról, a büdszentmihályi vezetékbővitésen még ott lehetek.

Elhittem.

Nem kellett volna.

Mint utóbb kiderült, a Vasért NV-hez február 28-án leadták a megrendelést, de ott sem a meglévő új csavarok érdekelték őket, hanem csináltatni akartak.

Március 28-án levél jött Budapestről s pihegve szólt: Minden csavar oda! Elvesztek a felküldött rajzok.

Aztán új rajz ment s a csavarok változatlanul nem érkeztek meg.

Megkockáztatva azt, hogy közben beugratják, április 1-én ismét felment Varga szaki Budapestre — és lehozta a harminc csavart. Azon már nem sokat bánkódott hogy ilyen sokáig tartott a huza-vona, de az bosszantotta, hogy a 36 forintos csavarok darabját 76 forintért csináltatta meg az RVKSz.

Jómagam változatlanul itt csücsülök a villanytelep udvarán, azóta lecsúsztam a nagyecsed—nyirbátori távvezeték átadásáról és még egy egész sor kiadós munkáról. A hat csavarra is szükség van, mert itt a nyár, lassan eljön az ősz és én megint kimaradok a java munkából. Mondják meg őszintén, ki felelős azért, hogy ellógtam a legnagyobb dologidőt? Remélem, az illetékeseknek lesz néhány közvetlen szavuk a felelőshöz nemcsak énmiattam, de a pazarlás miatt is. Azzal búcsúzom; nem ajánlom, hogy az illető a szemem elé kerüljön, mert még hat csavar hiányával is elgázolom.

Üdvözlettel:

A nyiregyházi villanytelep tehergépkocsija.

Itt a kávézó, hol a kávézó?

Barátom, a tengerészkapitány mondta:

— Bejártam a világot, de San Franciscóban hiába kerestem olyan kávézót, amelyet Hortobágynak hívtak volna. Honoluluban sem találtam Dunapart espressot. Nálunk azonban volt Broadway, Nylon, Jeep és több hasonló nevű. Nagyon okos volt leszedni ezeket a kozmopolita cégtáblákat. Most csak a tulajdonos neve olvasható a kávézók cégtábláján.

Ez a beszélgetés özv. Flaxmayer Józsuáné kávézójában zajlott le, amely pár nappal ezelőtt még Czibulka János espressója volt. Fáradt ember lépett asztalunkhoz:

— Bocsánat, de már egy órája bolyongok itt az utcában. Fontos megbeszélésem van a Cuki espressóban, de sehol sem találom.

— Ez az!

— Nincs kiírva, de fő az, hogy megtaláltam. Nem tetszik ismerni Kovács urat?

— De igen. Valami üzenetet hagyott a pincérnél.

A fáradt ember átvette az üzenetet.

— Kovács arra kér, hogy menjek át Haraboncsák Töhötöm kávézójába. Hol lehet az a Haraboncsák.

Nem tudtuk neki megmondani. Kárörvendve gondoltunk arra, hogy hiába keresi a telefonkönyvben, mert ott legfeljebb Trio, Csoki, Jófalat, vagy Ácsorgó név alatt találhatná meg.

A káröröm korai volt. Telefonhoz hívtak. Feleségem arra kért, hogy menjek érte idősebb Csomporai Döme kávézójába.

Mielőtt megkérdezhettem volna tőle, hogy hol van id. Csomporai Döme kávézója, letette a kagylót.

Sorra kérdeztem a vendégeket Csomporai felől. Az egyik szerint a kávézó a Karpfenstein-utcában van és azelőtt Hoppla volt a neve. Egy idős nénike azt állította, hogy azelőtt Csudajó volt a neve.

Végigjártam egy sereg kávézót, de egyik sem volt a Csomporaié. Három órával később holtfáradtan tértem vissza a Cukiba, azaz özv. Flaxmayer Eleméréné kávézójába. Ez az espresső egy másik kávézó mellett van. A két kávézó terraszának határán összeérnek a nádfonatú székek, úgy, hogy az espressók összeolvadnak egymással az utcán. Lerogytam egy székbe. Feleségem dühösen szólt rám a szomszéd asztaltól:

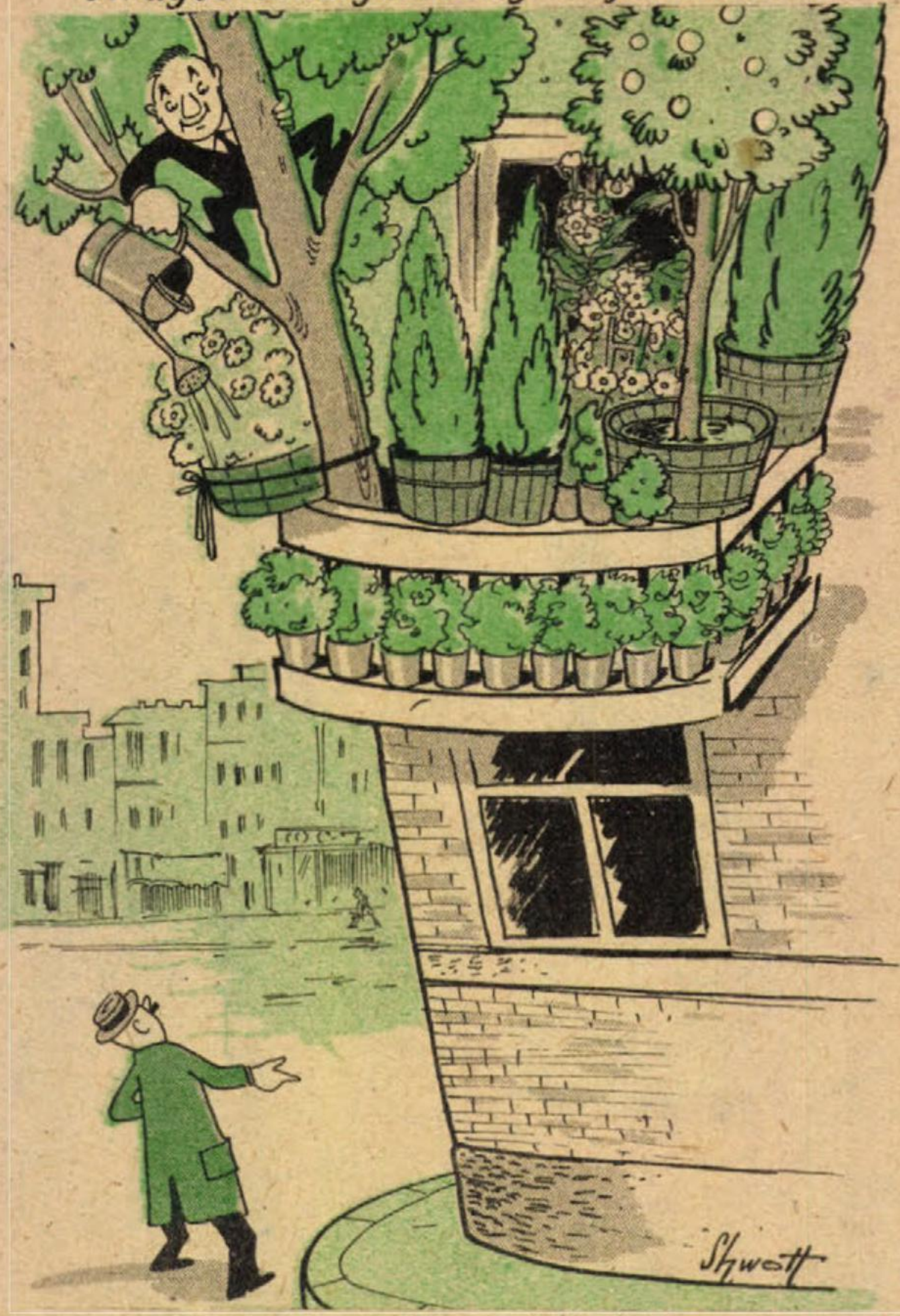
— Végre! Miért jöttél ilyen soká?

— Hát az a szék Csomporai espresső?

— Persze, hogy ez! Igaz, egy hét óta Czwergl-Tohonay Sarolta néven megy, mert ő az új tulajdonos. De ez nem ok arra, hogy órákig itt hagyjál ülni...

(—sti)

Virágos erkélyverseny a fővárosban

Egy esélyes pályázó.

A kilencszázadik pad a Szigeten

— Megengedi szaktárs, hogy lefoglaljam? Ráteszem a kalapomat...

A BŰROKRATA NYARAL

Köcsögbürokrácia

(Pályázaton kívül)

Szeretem a joghurtot, ezzel szemben legalább annyira utálom a bürokráciát. Ezekután el lehet képzelni, micsoda fergeteges érzelmi viharok sepertek végig bennem — északnyugat-délkeleti irányban — tegnap reggel, amikor az alábbi kis eset velem megesett.

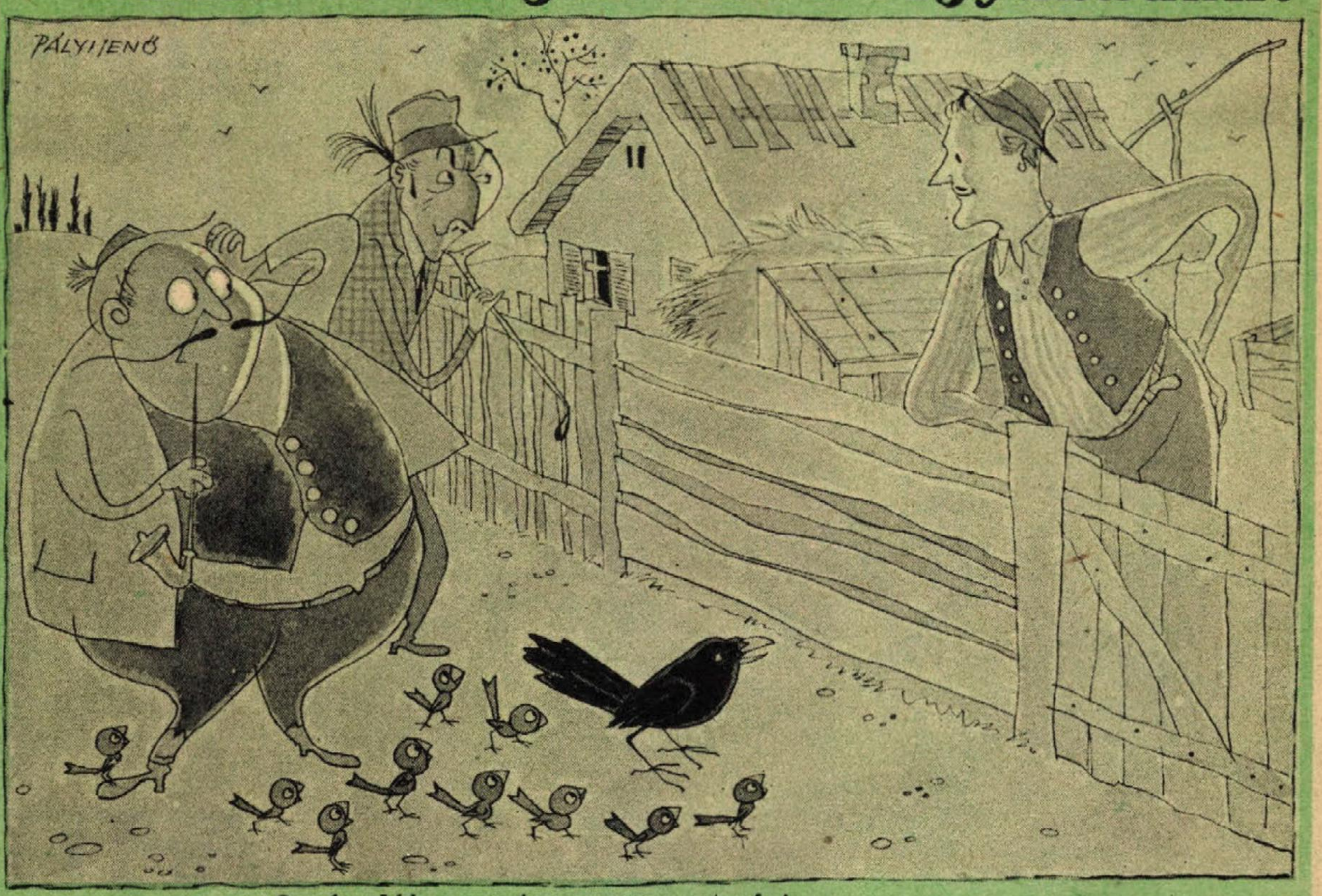
A joghurt iránti érzéki vágyaimtól űzve betértem a Rákóczi-út és Körút sarkán lévő csudaszép Közértbe és először is blokkot váltottam. Közölték, hogy az üvegre 2.— Frt betétet kell hagyni, amit reggeli után visszaválthatok. Jó, nem vagyok sértődős, végtére senki sem tehet róla, hogy nincs bizalomgerjesztő ábrázatom. Kiválasztottam egy helyes kis köcsög joghurtot, meg egy lágyan gömbölyödő barnapirosképű zsemlét. Másfél perc mulva már csak egy teljesen kiürült köcsög és egy mérsékelten megtelt humorista maradt a porondon.

Ekkor megragadtam a köcsögöt és visszavittem eredeti tartózkodási helyére. Rosszul cselekedtem, mert itt zordonan tudomásomra adták, hogy a 2. számú kiadóba kellett volna mennünk. Gyerünk, ügetés a 2. számú kiadóhoz, leadni a köcsögöt, sorbaállás a pénztárnál, vissza a két froncsit! Csak lassabban a testtel, nem ilyen egyszerű a dolog: a köcsögről kapott betétcédulát miért nem irattam alá a visszaadáskor? A válaszom úgy látszik nem nyerte meg a tetszésüket, mert goromba fráternek neveztek. Ekkor már óvatos voltam: készenlétbe helyeztem a bejelentőmet, a bicikli-igazolványomat meg az újraoltási bizonyítványomat és így felszerelve kerestem meg az aláírásra jogosult személyt. Simán aláírta a köcsög-betétet, még ujjlenyomatot sem vett rólam. Irány a pénztár! Egy cseppet sem lepődtem meg, amikor közölték, hogy nem jó, mert hiányzik róla az üzletvezető kartárs aláírása, sőt már abba is beletörődtem volna, ha elküldöttek volna a belkereskedelmi minisztériumba egy főosztályvezetői szignóért. Rövidesen előkerült az üzletvezető kartárs, aláírta a betétet és én megkaptam a 2.— forintot.

Gyors fejszámolást végeztem: a reggelim tartott két percig, az ezzel kapcsolatos adminisztráció pontosan nyolc percig. Kedves jó Közért, nem lehetne ezt valahogyan megfordítva csinálni?

A nagy izgalomban újból megéheztem. Gyorsan vettem 5 dkg parizert és nagyon megkönnyebbültem, amikor a héjáról nem adtak betétcédulát...

Minden szem gabonára vigyázzunk!

Gazda: Idén nem lesz szemveszteség!
Varjú és kulák (egyszerre): Kár!

Beszélgetés egy pókkal

A kerti úton, ahol hajnalban sétálni szoktam, napról-napra több kis szabályos kerek lyukat találok, amelyek elég mélyen be vannak ásva a földbe és a föld szinénél kitüremlenek, mint valami kráter nyílása. Valamelyik nap hosszú ideig türelmesen lesbe álltam az egyik tekintélyesebb nyílás fölött, azzal a szándékkal, hogy talán megismerkedhetem a titokzatos lakóval. Várakozásom hiábavalónak bizonyult, ezért cselhez folyamodtam. Egy kannából vizet zúdítottam a lyukba és lestem a hatást. Néhány másodperc mulva a nyílás szélénél kis fénylő fekete fej jelent meg, méltatlankodva körülnézett, majd gyanakodva rámemelte szemét. Nem tartottam ildomosnak, hogy továbbra is komédiázzam, ezért vidáman ráköszöntem.

— Jóreggelt kívánok. Szép időnk van.

Megvetően végigmért, majd lustán kimászott a lyukból és megrázta magát. Jólmegtermett, hahatalmas pók volt, földszínű kövér potrohán hat vagy nyolc vastag szőrös láb didergett a váratlan zuhanytól.

— Bocsásson meg a rossz tréfáért — folytattam, — de nagyon szerettem volna megismerkedni önnel, akiről már oly sok jót hallottam.

Hízelgésem nem tévesztette el a hatását, az egész lényén elömlő gyanakvás most a csodálkozásnak adott helyet.

— Hogyan — szólt kissé érdes hangon — ön beszéli a mi nyelvünket?

— Hát, istenem — szerénykedtem — mondjuk inkább úgy, hogy töröm az önök nemes nyelvét. Elég jó nyelvérzékem van és itt-ott elkapkodtam néhány szót. De persze a grammatikával nem vagyok tisztában... Mindig ilyen későn tetszik felkelni?

Udvarias modorom úgylátszik eloszlatta bizalmatlanságát, mert közvetlenebbül válaszolt:

— Rosszul aludtam az éjjel. Gondjaim vannak. Valahogy nem úgy mennek a dolgok, mint kellene. Három kis tojásom van lenn a lakásban, mi lesz szegény kicsinyeimmel, ha kikelnek...

Két-három szőrös lábával gondterhelten végigsimította homlokát.

— Haj-haj, a régi szép idők — sóhajtotta kísérletképen, hogy magatartásomat kifürkéssze. Majd, hogy sóhaját nem folytattam, ismét ridegebb lett a hangja:

— Bocsásson meg, de nekem ezer dolgom van. Be kell mennem az üzletbe.

— Majd elkísérem, — ajánlottam szolgálatkészen. — Messze van az üzlet?

— Csak itt a veranda sarkán — mondta, majd rosszul leplezett büszkeséggel hozzátette. — Ez a főüzletem, mert természetesen filiáléim is vannak szerte a kertben.

— Brávó! Azokat is ön vezeti személyesen?

— Hát bizonyos fokig. Ugyanis ezeket a fiókintézeteket kisebb póktársaim nyitották és én szerződéses viszonyba léptem velük. Jutalékot kapnak: minden légy után egy combot.

— De hiszen egy légynek hat lába van — kiáltottam. — Nem kevés ez?

— Ugyan kérem. Az több, mint tizenhat százalék. Legyen nyugodt, megtalálják a számításukat.

Közben megérkeztünk a főüzlethez, amely az egyik veranda-tartó oszlop és a tetőzet között volt kifeszítve. Három fényes-szárnyú legyecske kínlódott benne. A pók idegesen felszisszent:

— Látja, kérem? Három. A régi jó világban, 1934—35-ben ilyenkor már legalább tízen nyüzsögtek benne. Tudja a fene, mi van, már a legyek sem a régiek.

— Megrontotta őket a civilizáció — kockáztattam meg.

— Úgy van! Mindenféle hülye eszmékkel tömik tele a fejüket. Pedig egyszerű dolog: a légy azért van, hogy meghízzon és én megegyem. És ez a napnál is világosabb igazság nem fér a fejükbe.

Hirtelen felfelé kezdett kúszni az oszlopon, onnan szólt vissza:

— Bocsánat, de új vevőm érkezett.

Valóban a háló megrezzent és egy hosszútestű, cérnalábú rovar gabalyodott bele. A pók belevágta a szívócsápját, úgy, hogy az áldozat összekunkorodott kínjában. Néhány másodperc mulva száját nyalogatva tért vissza hozzám, de egy cseppet sem volt elégedettebb.

— Esküszöm, nem érdemes fenntartani az üzletet. Nézze meg ezt az anyagot, ezeket a finom szálakat. Hol lehet ma már ilyet kapni! Higyje el, uram, nem tudom behozni a rezsit és akkor még hol van az amortizáció! Amellett állandóan tele van az egész kert rémhírekkel. Tegnap egy hangyától azt hallottam, hogy lebélyegzik a legyeket és a közeljövőben nagy pókhálózások lesznek. Én már semmit sem tartok lehetetlennek. Pedig lettek volna szép terveim... De mindegy.

Kedvetlenül elfordult tőlem, mint aki már megbánta, hogy ennyire őszinte volt hozzám.

— Megyek — szólt — meglátogatom a fiókintézeteket. Valami ott sincs rendben. Az a gyanúm, hogy ezek a gazember üzletvezetők csalnak a jutaléknál... No, Isten vele...

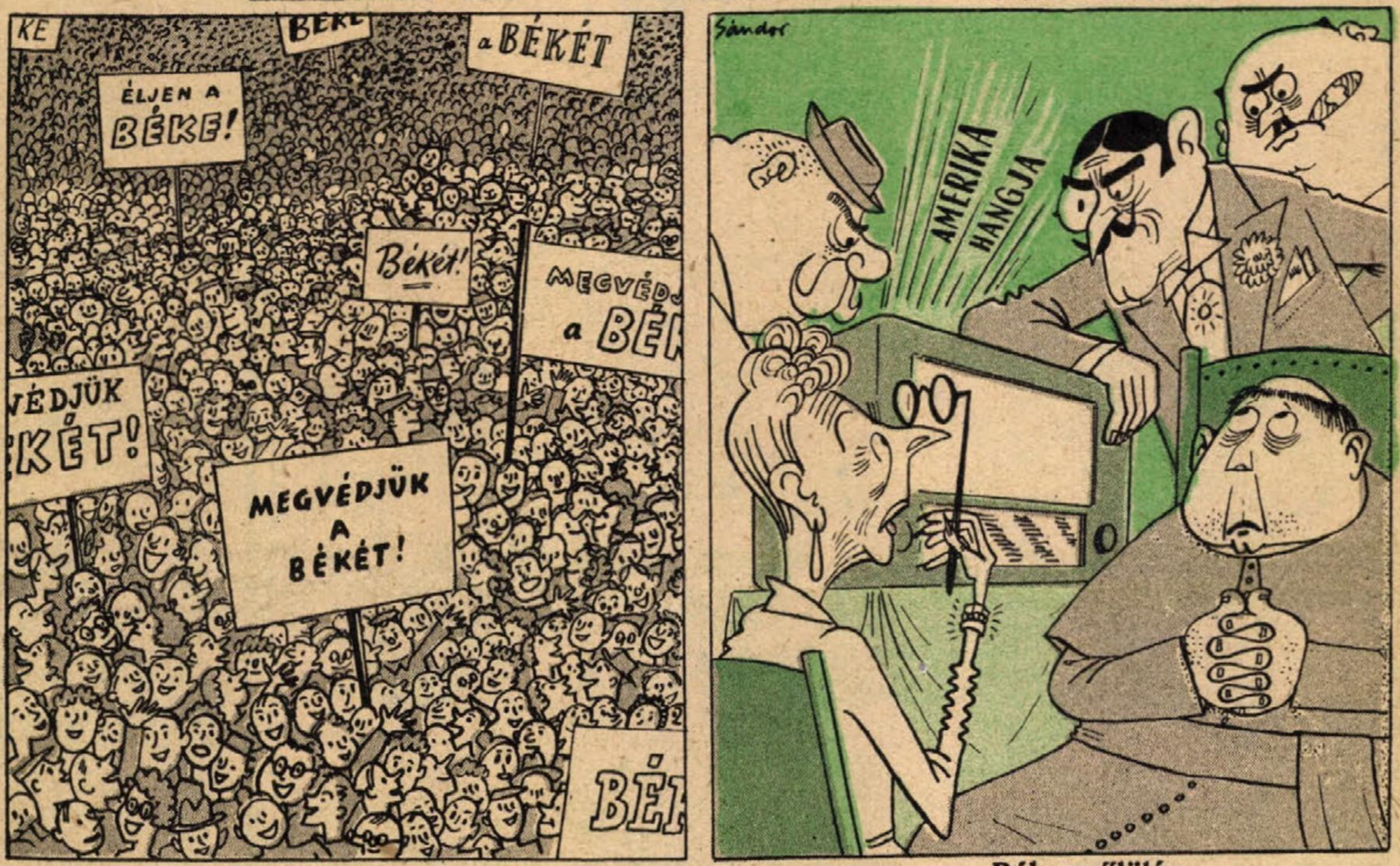
— Örülök, hogy megismerhettem — mondtam és egy hirtelen mozdulattal eltapostam a pókot. Lábai vergődve szétnyultak, de arca nem mutatott semmi meglepetést. Kínlódva felemelte a fejét és kissé remegő hangon megszólalt:

— Tudja, az a tervem, hogy jövőre kiterjesztem a fiókhálózatomat a szomszéd kertre is. Megszervezem a póktársadalmat, minden fán és minden bokron ott lesznek az én üzleteim és aztán átmegyek a másik kertbe és aztán a másikba és...

Nem tudta tovább folytatni. Nyolc szőrös lábával utolsót rúgott és megdöglött a pók.

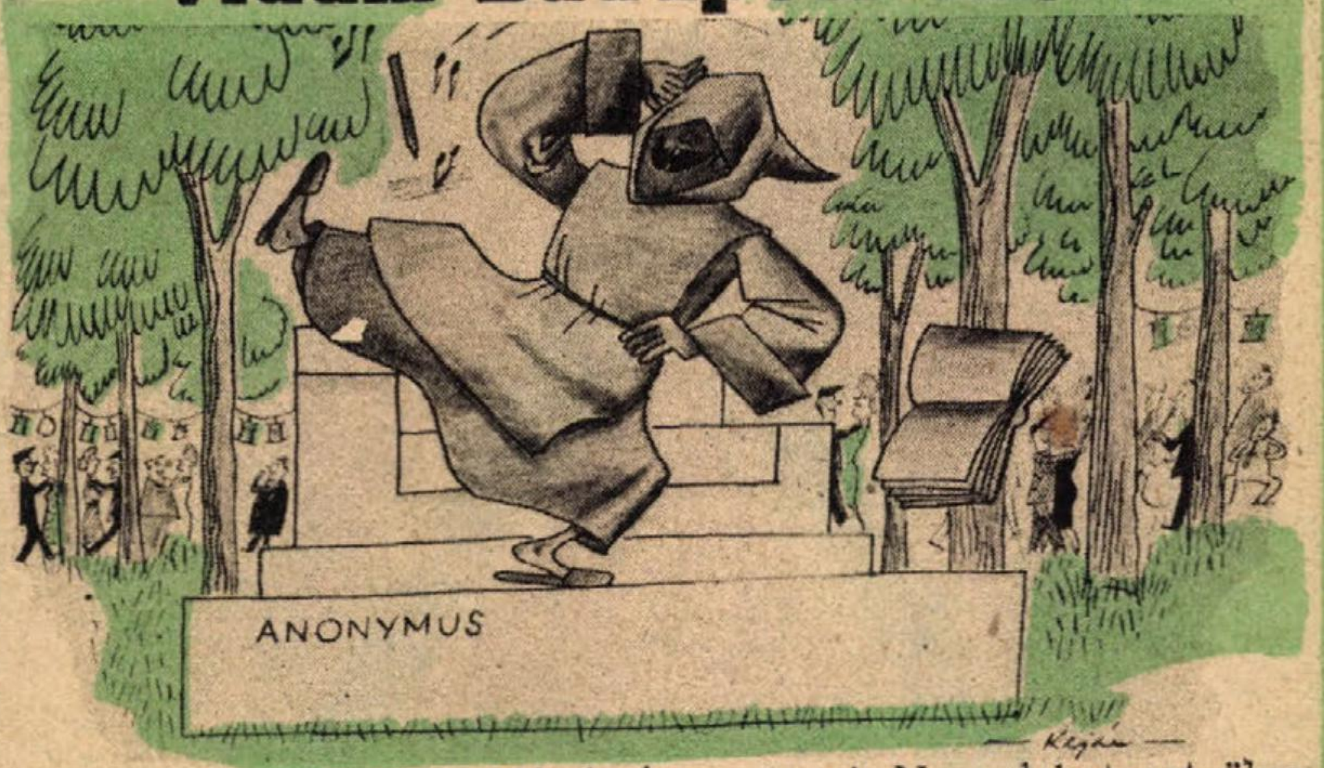
Gádor Béla

KÉT TÁBOR

Békegyűlés. — Békegyűlölés.

Vidám Budapest-akció

Anonymus: De jó kedvem van! Nem lehet ezt ülve végighallgatni!

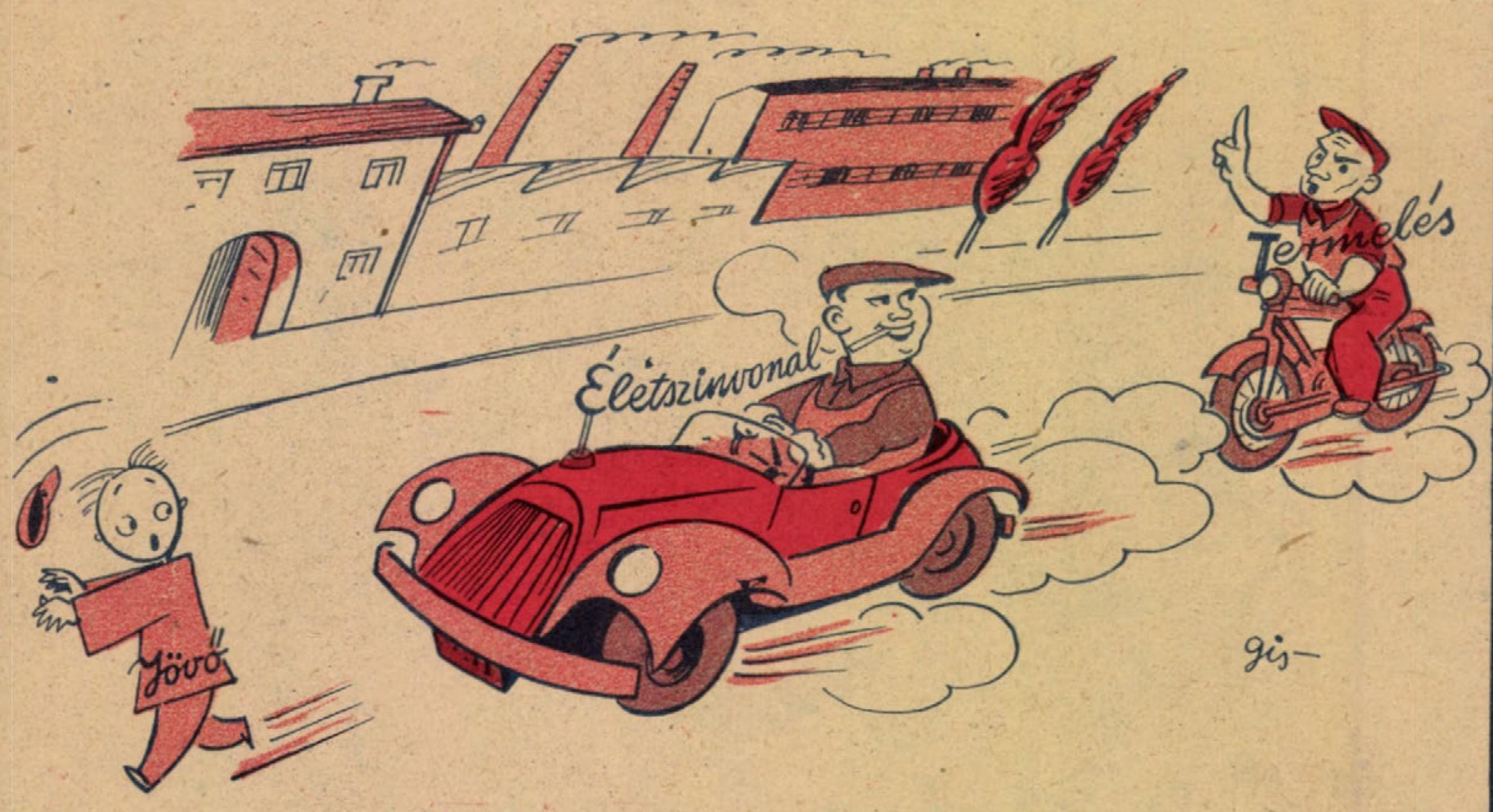
Dacos egy tehén

— Nem megyek legelni! Ha Pesten az én tejemet házhoz viszik, hozzák az én kosztomat is ide az istállóba!

GERŐ ERNŐ *beszédéhez*

Aminek nem szabadna lennie

— Vigyázz szaki! Elgázolod azt a gyereket!

MIGNON

Goethe után szabadon

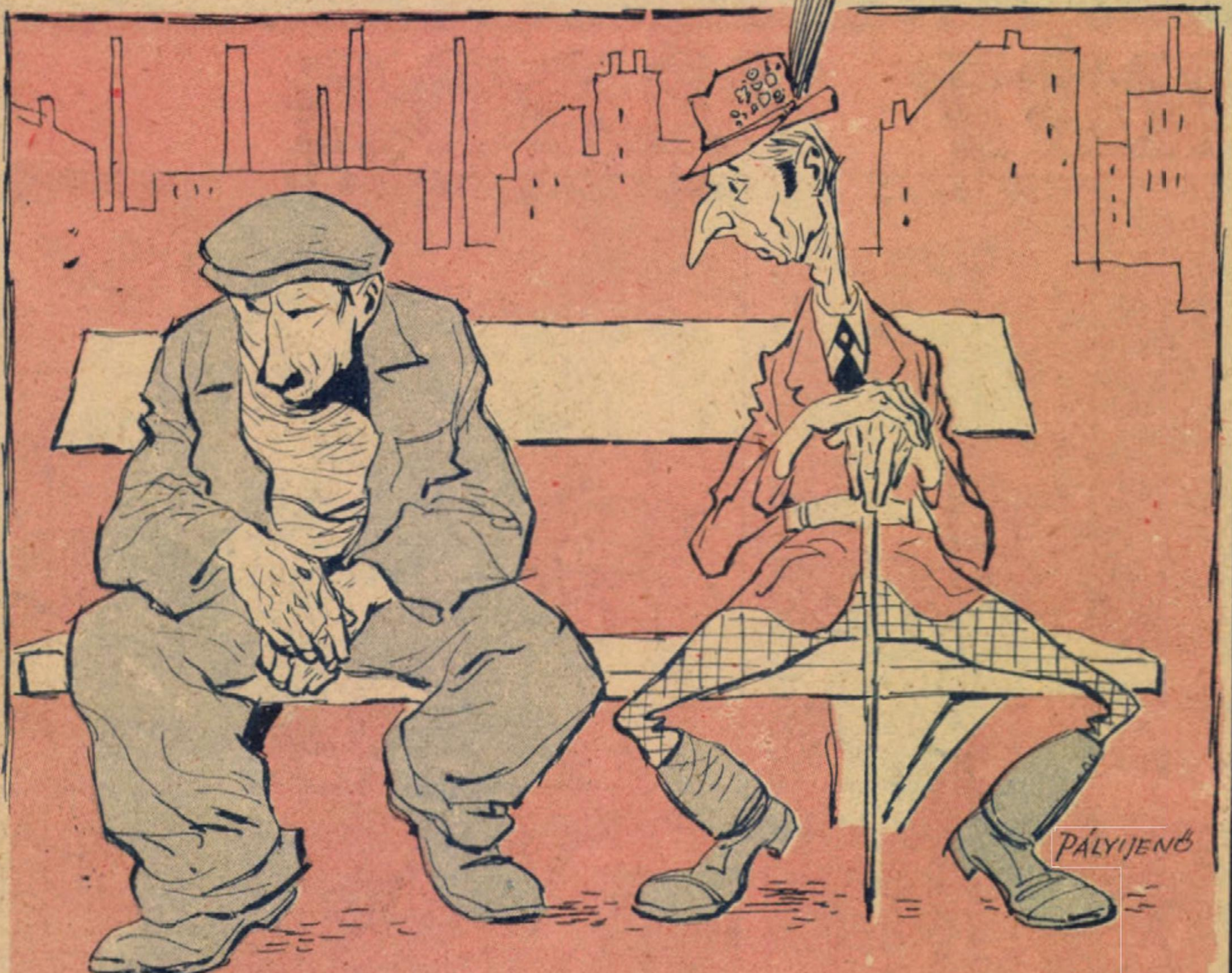

Ismered a hont, hol a biznisz virul
S ha hazudik a Truman, nem pirul,
Hol az isten a dollár és a csekk
S harmadikként az atombombicsek,
Hol rabolgatnak aljas gangszterek,
S még vigabban a tisztes banksztérek.

Ismered-e az üzlet trükkjeit
S a görlök premierplán bütykeit?
A feneketlen mély tőkésgyomort
S a feneketlen mély munkásnyomort?
A cowboyoknak dörgő Coltjait
S a szenátorok link kis boltjait?

Ismered a kéjnői bájakat
S a washingtoni habzó szájakat?
Ismered-e a Truman elveit
S cipőtalpán Schumanék nyelveit?
. . . Hát csudálod-e, hogy a nép morog
S szegény Kolumbusz sírjában forog?!

VEGYES TELJESÍTMÉNY

— Maga munkanélküli, jóember?
— Igen, elbocsátottak.
— Talán nem jól dolgozott?
— Hát van, amit jól csináltam, van, amit rosszul.
— Hogy értsem ezt?
— Ugy, hogy az ácsmunkát rosszul csináltam, a bércsalást meg jól

Titokzatos látogató

Az inas mély meghajlással közölte:

— Egy úr óhajtja tiszteletét tenni.

A házigazda felrezzent szunyókálásából.

— Ki az? — kérdezte bosszúsan.

— Nem mondta meg a nevét — hebegte az inas. — Egy olyan magas, szakállas ember. Nagyon ismerős az arca. Azt hiszem, valami nagykutya lehet.

— Eressze be, — mondta idegesen a házigazda.

Egy perc mulva hórihorgas, szakállas férfi jelent meg az ajtóban, kissé divatjamúlt öltözetben.

— Lincoln Ábrahám! — kiáltott fel megdöbbenve a házigazda. — Nem álmodok?

— Az most mellékes, — ráncolta össze homlokát a látogató. — Már régen készülök önhöz, Truman úr. Meg kell mondanom, hogy ez így nem mehet tovább.

— Micsoda? — hökkent meg a házigazda.

— Ne tetesse magát, elnök úr. Az egész világ arról beszél, hogy micsoda piszkos dolgokat csinálnak önök. Én megdöntöttem a rabszolgaságot, önök vissza akarják állítani.

— Hagyjuk ezt, Lincoln úr, — vakarta meg zavartan a fületövét a házigazda. — Tudja mit? Kap egy jó zsíros igazgatósági tagságot és csend! Várjon csak! Bevesszük az atomkartell felügyelőbizottságába is, az havi tízezer dollár. Mary nagyságosasszony, a kedves felesége, Todd-lány ugyebár, úgyhallom, nagyon igényes asszonyka . . . Hehehe . . . Ismerem én az életet.

— Engem nem lehet megvesztegetni — mondta a látogató.

— Mit?! — jött méregbe a házigazda — Hiszen, ha szigorúan vesszük, maga már régen meghalt!

— Annyira azért nem haltam meg, hogy tétlenül nézzem, amit maguk csinálnak. Párszáz évvel visszacsavarták az órát! Üldözik a kommunistákat, üldözik a négereket, visszaállították az inkviziciót, ott az Amerikaellenes Tevékenységet Vizsgáló Bizottság . . .

A házigazda a homlokára ütött.

— Hopp!

— Mi az, hogy hopp? — kérdezte gyanakodva a látogató.

— Eszembejutott, hogy mit csinálok magával, ha sokat beszél! Egyszerűen az Amerikaellenes Tevékenységet Vizsgáló Bizottság elé állíttatom. Meg fogják állapítani magáról, hogy nem amerikai állampolgár! Kitoloncolják Amerikából, mert kommunista könyveket találnak a lakásán!

— De hiszen az én lakásomon nincsenek kommunista könyvek — hökkent meg a látogató.

— Majd lesznek, — nyugtatta meg a házigazda

Pár pillanatnyi csend volt, akkor a látogató feltűrte a kabátujját.

— Nézze, Truman úr — mondta. — Én favágó voltam Illinoisban, én nem sokat teketóriázok az ilyen gazemberekkel!

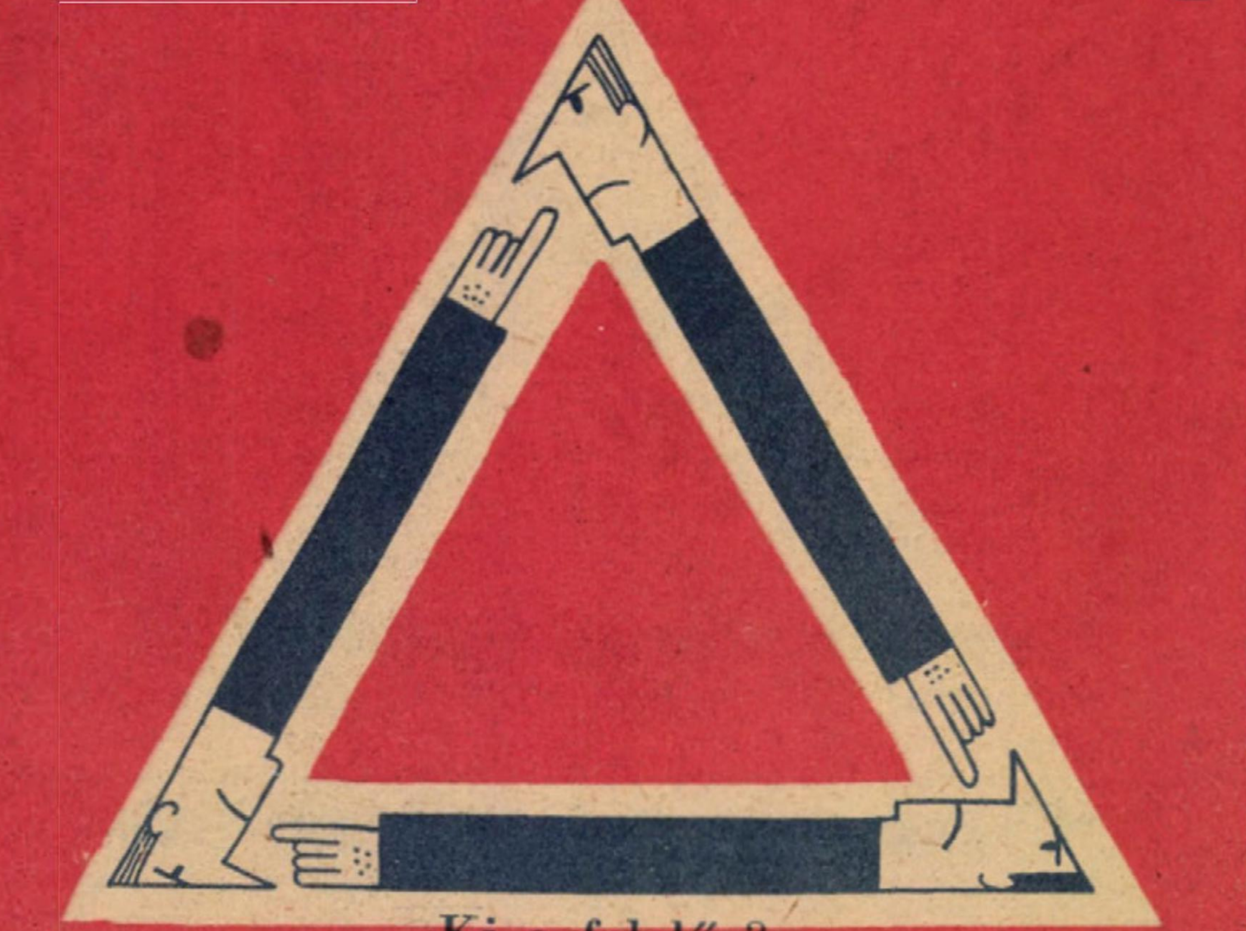
A házigazda sápadtan hátrált, de aztán hirtelen sátánian felkacagott:

— Haha! Most jut eszembe! Nem ijedek meg magától! Hiszen én csak álmodom magát! Nem lesz semmi baj, mert hamarosan fel fogok ébredni.

— De bizony baj lesz, — felelte csendesen Lincoln — mert Amerika népe is hamarosan fel fog ébredni.

g. m.

A rossz üzemi háromszög

Ki a felelős?

Egy amerikai mérnök szenzációs haditechnikai újítása

Mint ismeretes, az utóbbi hónapokban rengeteg amerikai hadirepülőgép már a próbaútján lezuhant. Egy washingtoni mérnök most szenzációs újítást terjesztett a kongresszus elé, amellyel az amerikai hadügyminisztérium óriási összegeket takaríthatna meg.

A feltaláló azt ajánlja, hogy az amerikai hadirepülőgépgyárak gyártsanak mindjárt repülőgéproncsokat repülőgép helyett. Egy ilyen roncs negyven-ötven darabból állna és az lenne az előnye, hogy nem kellene vele felszállni ahhoz, hogy összetörjön és ezzel rengeteg benzint takaríthatnának meg.

Kulák a falusi könyvnapon

— Mit keres itt a könyvnapon, Zsíros úr?
— Látni akarom, hogy fogy-e a könyv.
— És miért olyan mérges?
— Mert látom, hogy fogy.

Imperialista híradó

Belgrád

Titó ígéretet kapott Trumantól, hogy amennyiben valami történne Jugoszláviában, Chicagóban folytathatja a gengsztermesterséget.

— A kitüntetéseit azonban ez esetben le kell venni — mondta szigorúan Truman.

Madrid

Egy ujságíró megkérdezte Francotól, hogy milyen címen vennék őt be az Északatlanti szövetségbe, hiszen ő nem északatlanti, mint a többi résztvevő.

— Ez igaz — ismerte el Franco. — De fasiszta vagyok, mint a többi résztvevő.

Orosházi történet

Orosháza város 1940-ben elhatározta, hogy új vágóhidat építtet. Valamelyik pihentagyú városatya emlékezett arra, hogy suttyó legényke korában akadt olyan nap is, mikor 15 szarvasmarhát, 25 borjút meg 36—40 sertést is vágtak Orosházán. Erre a jó városi tanács osztott, szorzott meg összeadott, a végén a hasára csapott és azt mondta, hogy: a mi hústermelésünk pedig 600.000 kg évente, aki nem hiszi, járjon utána! A mi vágóhidunk ezért nem akármilyen lesz, hanem összkomfortos, hideg-meleg folyóvizes, hét nyelven beszélő, szellős-tágas kacsalábonforgó csodapalota — hadd sárguljon az irigységtől egész Gyula meg Békéscsaba! Nem is beszélve arról, hogy minél nagyobbarányú egy építkezés, annál többet lehet keresni rajta egy szemfüles városatyának!

Az akkori rendszer urai nem voltak szívbajosak, ha igérni kellett, — igértek ők fűt, fát meg olyan mesebeli vágóhidat, hogy a puszta igérettől minden növendékmalacnak kicsordult a nyála széles Békés megyében. Mondanom sem kell, hogy a vágóhíd ennek ellenére sem épült fel.

1948-ban újra előkerült a vágóhid ügye. Nagy József vágóhidi igazgató szerény ember volt, restelte az új tervet a régi hatszázezerkilós adatok alapján elkészíttetni. Ellenben szeretetreméltó bőkezűséggel az 1940-es adatokat jelentősen felnagyítva bocsátotta az illetékes hatóságok rendelkezésére, — amely tündöklő gavalléros gesztust csupán az a jelentéktelen szépséghiba homályosítja el kissé, hogy mindezt nem anynyira saját, mint inkább az állam zsebére cselekedte meg az orosházi vágóhíd nagyvonalú direktora. Igy aztán a túlméretezett adatok alapján készítette el az ÉTI Mezőgazdasági Osztálya 1948-ban az előtervet, a Földművelésügyi Minisztérium viszont a hatszázezerkilogrammos vágási adatok nyomán adta meg az építkezési engedélyt, a Mezőterv a direktor úr adatai szerint készítette el a tervet. A Tervhivatal pedig nem tehetett mást, a szúnyogból elefánttá dagadt építkezési terv arányában engedélyezte az építkezés költségeit — hála Nagy József úrnak és „bőkezű" munkatársainak!

Orosházán pedig elkezdték a csodálatos marhaszanatórium építését, gigászi méretekben és olyan luxussal, hogy a legkényesebb ökör ízlését is kielégíthette volna.

Az orosházi nagy „vágás" azonban nem sikerült, mert a Belügyminisztérium ez év ápr. 14-én leállította az esztelen pazarlást. Pillanatnyilag úgy áll a dolog, hogy a Mezőterv az eddig elkészült építkezés felhasználásával új tervet és költségvetést készít, még pedig úgy, hogy Nagy József úr se nyújtózkodhassék tovább, mint ameddig az orosházi vágóhid takarója ér...

RÉVAI JÓZSEF *beszédéhez*

Csendőrökből katolikus papok lettek

— Aztán áhitatosan viselkedjék a templomban szomszéd, mert ismerem a főtisztelendő urat még csendőrőrmester korából, igen hirtelen keze van!

Óriási szenzáció Washingtonban

Acheson, a nyilatkozat-adás amerikai- és világrekordere, kedden nem nyilatkozott, csupán késő este közölte egy rövidebb nyilatkozatban, hogy szerdán hosszabb nyilatkozatban fogja közölni, hogy miért nem nyilatkozott kedden.

Ludas Matyi azt üzeni

D. Károly, Debrecen. Köszönjük kedves levelét, de nincs egészen igaza. Kérését egyébként, — amint bizonyára észrevette, — már a mult héten teljesítettük.

K. J., Rákóczi-út. Jönni fog! A jövőben azonban inkább rövidebbeket írjon.

O. N., Budapest. Kissé modoros, de fejlődőképes.

K. V., Uj-Szeged. Politikailag helyes, de formájukban erősen kezdetleges rajzok, közlésre nem alkalmasak.

Sz. S. Hajduszoboszló. Kedves történet, de reméljük, hogy a befejezése a valóságban nem ilyen szomorú. Üdvözöljük.

Sz. Béla, Bp., Felsőőr-utca. A beküldött írásokban, sajnos, nem mutatkozik olyan tehetség, hogy biztatni tudnánk.

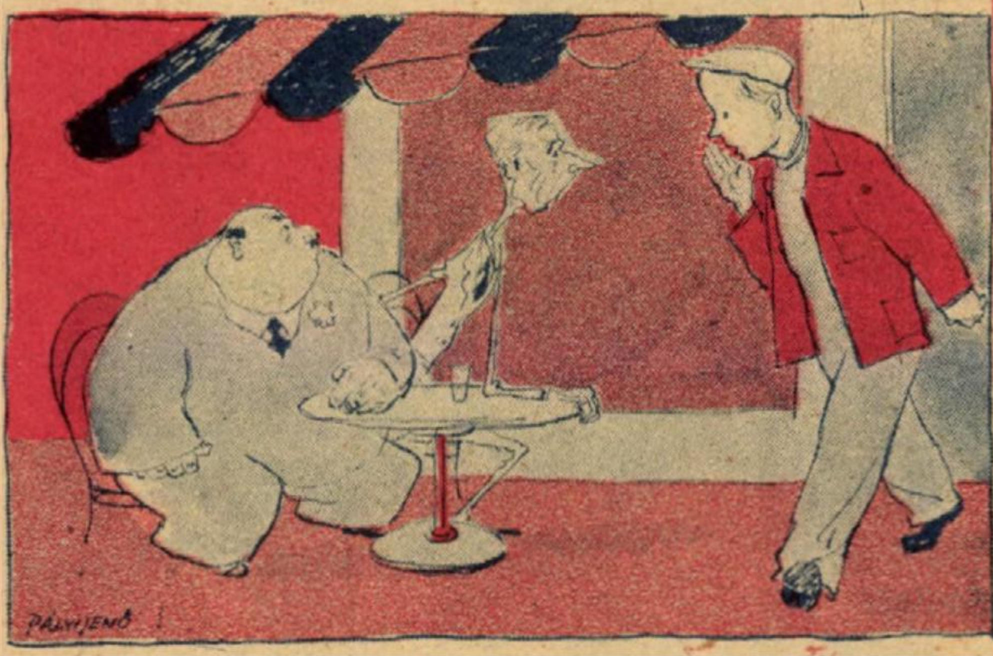
K. F., Miskolc. Ezek már sokkal jobbak. Az egyik jönni fog.

Nem közölhetők: S. Miklós, Bp., Kiss József-u., V. J., Sárisáp, Annavölgy, P. Dénes, Gyönk, F. Imréné, Bp., Kresz Géza-u., Gerencsér J., Bp., B. Iván, Bp., Pongrácz-út.

Aki a sötétséget szereti

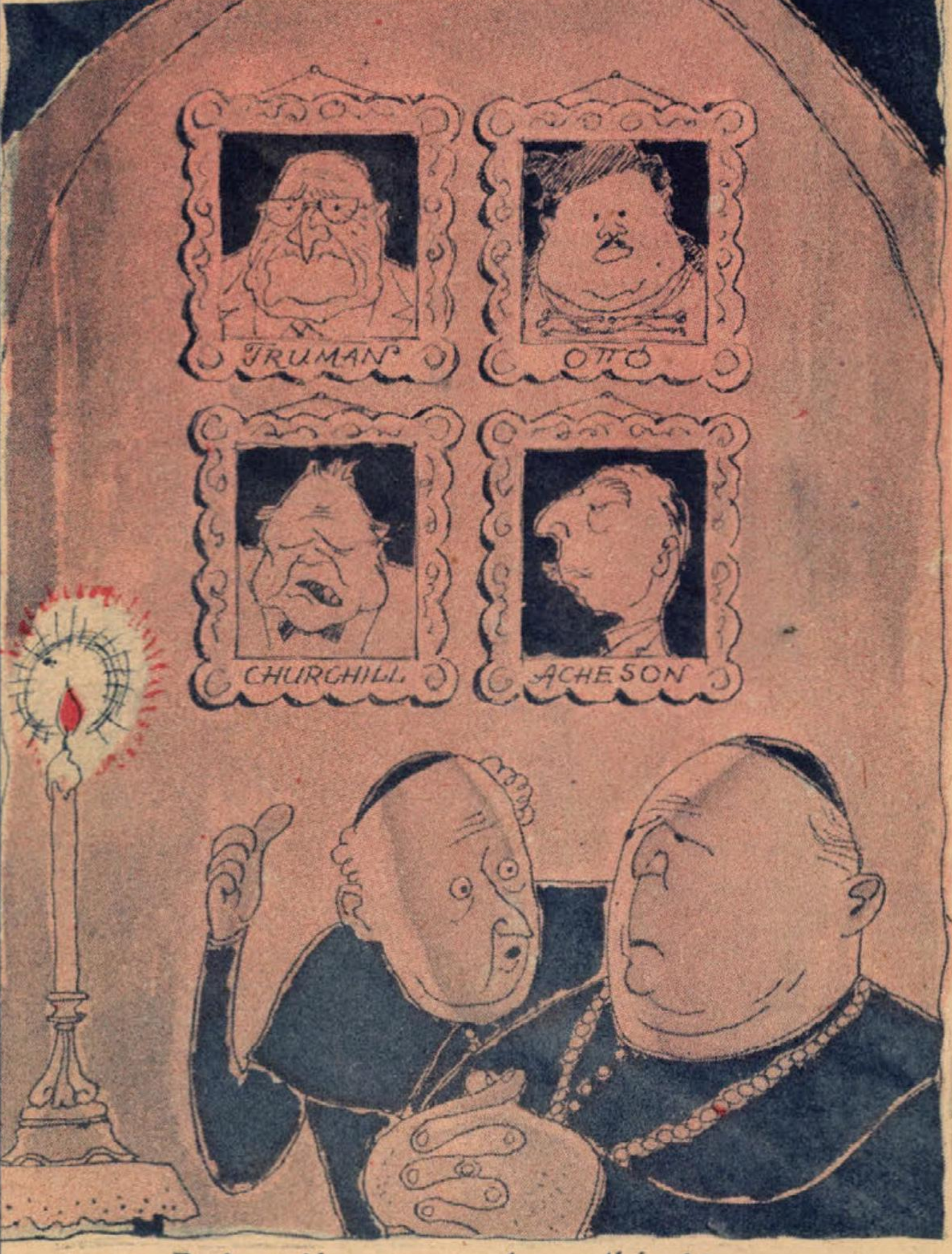
Fúrási hír

Örömhir, Huba úr! Óriási fúrás indult meg.

— Ne mondja, munkás úr! Hol? Dorogon, ahol negyvenöt szovjet fúrógépet kaptak a bányászok.

EGY ÉRSEKI PALOTÁBAN

— Eminenciás uram, ezek szentképek?
— Nem, de fohászkodni ezekhez sem árt.

Dunántúl láttam...

Aminek nem szabadna lennie

(Pincehely)

Szép kis falu ez a Pincehely. Hangulatos dunántúli tájék a sziporázó déli napsütésben, szépen fejlődő vetések, tisztaság, rend mindenhol, öröm nézni. Csak...

Emberrel nem igen találkozunk a faluban, vasárnap dél van, ebédelnek az emberek. Hanem az egyik sarkon három ember pipázik. Megállítjuk a gépkocsit, odamegyünk

hozzájuk. Bemutatkozunk; kiderül, hogy mind a hárman dolgozó parasztok, felvilágosult, rendes emberek, DÉFOSZ-tagok is mind a hárman.

— Hogy állnak a kulákokkal? — kérdezzük.

Egyszerre elkezdenek hümgetni.

— Hát... Lássuk csak... Ki is van kulák a faluba...

Az egyik egy nevet mond, hanem a másik kettő lehurrogja:

— A, az nem kulák. Nyolc hold rossz földje van, a másik kilenc hold az anyósáé, nem kulák az. Dehogy kulák. Hanem...

És mond egy másik nevet.

— Dehogy kulák az! — csap le rá a másik kettő. — Az nem kulák, mert nem esik a kulákzsír alá. Biztos.

Akkor a harmadik mond egy nevet. Hogy az kulák.

— Az ki van zárva, hogy az kulák legyen — legyint az első. — Az nem lehet kulák, mert a sógora a legjobb barátom...

Egy és más a kerékpárról

(Dunaföldvár)

Éjfélutáni egy óra van, amikor Dunaföldvárra érkezünk. Már csak egy vendéglő van nyitva a városban, ott az MNDSz sörestet tart. Folyik a tánc, itt a környék egész fiatalsága. De bejöttek az öregek is.

Az egyik asztalnál jóképű, fehérbajuszú gazda beszél:

— Én is tudok kérem egyetmást a klerikális reakcióról! Jöttek hozzánk az apácák, kérem, oszt beszéltek mindenfélérül, de a legkevesebbet a vallásrul. Hanem a Trumanrul annál többet! Oszt biciklin járt kérem valamennyi, apáca létére! Mondtam

is a multkor a fiamnak, amikor aszondta, hogy biciklit akar venni: Mi vagy te fiam, apáca?!

Pályaválasztási rapszódia

(Simontornya)

Gyönyörü kastély áll Simontornya közepén.

— Kié ez? — kérdezzük.

— A Fried börgyárosoké volt, most a fiatalságé.

— Hát a szomszéd villa?

— Az is a Friedéké volt.

— Hát az a gyönyörű ház amott?

— Az is.

— Hát az egész Simontornya a Friedéké volt?

— Nem, csak körülbelül a fele. Simontornyán rengeteg a gye-

rek. Amikor a kocsink benzint vesz fel, vagy ötven kisfiú állja körül. Izgatottan lesik a sofőr minden mozdulatát.

Dr. Tóth Benedek kartársam egy kis közvéleménykutatást rendez köztük.

— Mi akarsz lenni kisfiam?

— Traktorvezető.

— Hát te kiskomám?

— Én gépkocsivezető.

— S te, te szöszke?

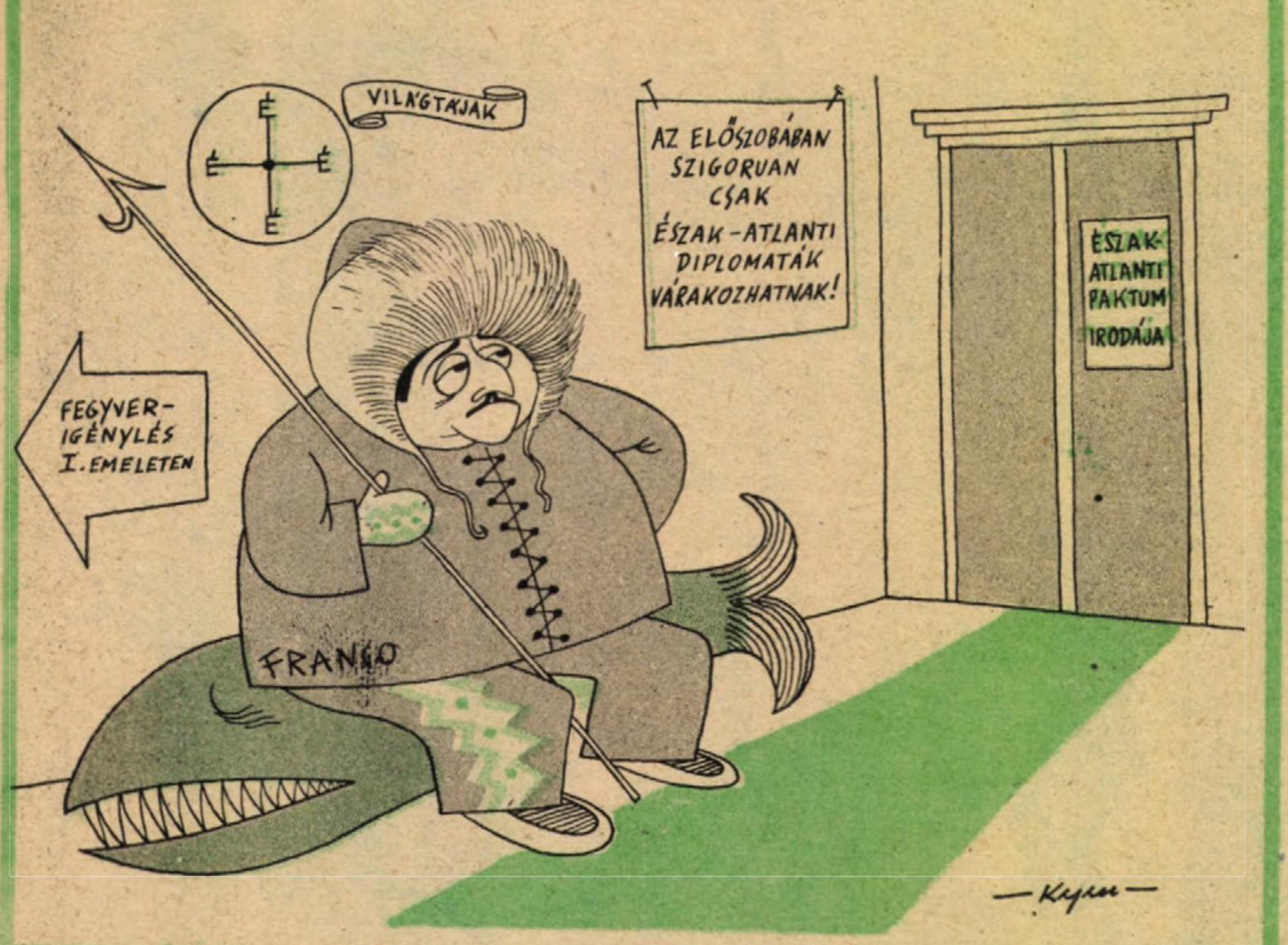
— Én autobuszsofőr.

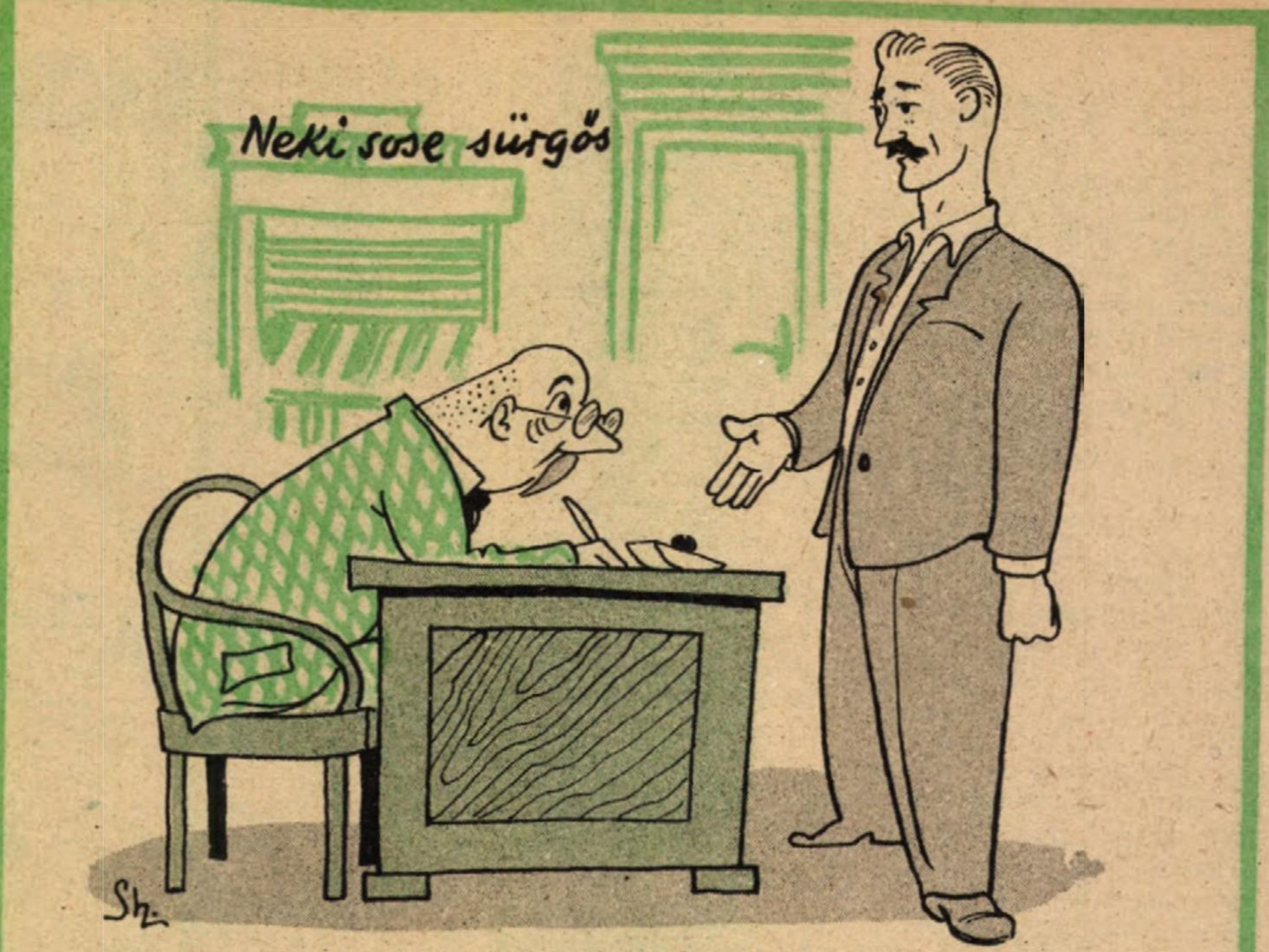
És így ment végig: gépész, traktoros, autobuszvezető. A legidősebb olyan hat-hétesztendős lehetett köztük.

— No, — sodorta meg a bajszát egy DÉFOSz-ember — igen helyes, hogy olyan jó tempóban születnek az új gépek, mert bizony jó tempóban születnek az új gépészek is...

Gergely Miklós

Franco is be akar lépni az Észak-Atlanti paktumba

– Készen van az aktám?
– Jöjjön vissza két hét mulva.
– Akkor készen lesz?
– Nem. Akkor megmondom, mikor jöjjön legközelebb.

Néhány szó a költözködésről

Csordás Lajos műszaki rajzoló mit sem sejtett, amikor erőtől duzzadó léptekkel, szivében vidámsággal és kezében a közvetítőlappal belépett a Soroksári Makarónikészitő NV. személyzeti osztályára. Annak rendje s modja szerint levizsgáztatták, majd Sófalvy főmérnök, a tervezési osztály vezetője megtapogatta a felsőkarját:

— Hm, izmos ember — szögezte le felcsillanó szemmel. — Fel van véve.

Másnap Csordás fütyörészve látott a munkához, széles jókedvében szerette volna keblére ölelni a pauszpapirt és szájoncsókolni a fejesvonalzót. Egy újfajta fúróberendezés megrajzolását bízták rá, amely spirálmenetben fúrja a lyukat a makarónіba, hogy nehezebben folyjon rajta keresztül a vadasszósz. Délig ment is minden remekül, ekkor jött Kubics kartárs, Sófalvy balkeze:

— Kartársak, abbahagyni a munkát! Most kaptam utasítást, hogy a műszaki rajzolók felköltöznek a III. emelet 26-ba, mert ott világosabb van, a helyükbe behurcolkodik az üzemi könyvelés.

Csordás kissé elkámpicsorodott, aztán fogta a holmiját és a többiekkel együtt cipelni kezdte fel a III. 26-ba.

Másnap füttyszó nélkül, de még mindig bizakodva látott a vontcsövű makarónit gyártó gép megrajzolásához. Tízkor felbukkant Kubics:

— Kartársak, rájöttünk, hogy ez a terem déli fekvésű és ezért túlságosan erősen süt be a nap. A zavartalan munka biztosítása, a termelés fokozása pedig mindennél fontosabb szempont. Ezért úgy határoztunk, hogy helyet cserélünk a műszerészekkel: leköltözünk az alagsorba.

Az alagsori helyiség hideg és dohos volt mint a kripta, de legalább sötét, mint az alagút. Egy óra mulva Csordás harsányakat tüsszentett és kénytelen volt kölcsönkérni egy zsebkendőt, mert az övé betelt. A földszinti helyiség viszont, ahová másnap költöztek, túlságosan szűk volt, az első emeleti kellemetlenül tágas, a második emeletről csúnya volt a kilátás, a III. emelet 26 ból viszont nem akart kihurcolkodni az üzemi könyvelés, de nem is nagyon erőltették, mert ott már voltak.

Csordásnak ebben az időben kezdett túltengeni a gyomorsava, Kubics vígasztalta:

— Türelem, kedves kartársam! A vezetőség látja, hogy a helyzet itt tarthatatlan. Cselekedni fogunk, mert előttünk legfőbb célként lebeg a munka folyamatosságának biztosítása.

Délután jött az utasítás: átköltözni a C. épületbe!

A C. épületbeli helyiség fala csak úgy csurgott a nedvességtől. De nem volt semmi baj, mert Kubics már reggel 8-kor megjelent Sófalvy kiséretében:

— Ne is pakkoljunk ki, kartársak! Tegnap este értekezlet volt és ezen elhatároztuk, hogy a műszaki rajzosztály kétfelé válik: egy A és egy B alcsoportra. Az A alcsoport beleolvad a Makaróni-főosztályba és azzal együtt átköltözik a Sivatag-utcai telepünkre, a B alcsoport pedig marad a C épületben és egyelőre felhurcolkodik a padlásra. Ne felejtsük el: a termelés zavartalanságának biztosítása a legfőbb szempont!

Az emberek már káromkodni is elfelejtették. Csordás ekkor már szódabikarbónát reggelizett, brómot ebédelt és kevertport vacsorázott, a feleségével nem beszélt és a gyerekek reszketve bújtak az ágy alá, amikor esténként hazaérkezett. De legjobban mégis az fájt neki, hogy nem dolgozhat.

Pedig a Sivatag-utcában úgy ment minden, mint a karikacsapás. Miután végighurcolkodták az egész épületet pincétől a padlásig, akkor kezdték felülről lefelé. Az elgyötört emberek ha megpillantották Sófalvyt vagy Kubicsot, szó nélkül pakkolták a berendezést és elindultak. Egyesek csodálatosan megizmosodtak, mások viszont idegösszeroppanással kórházba kerültek. Csordás ebben az időben már erősen őszült.

Ugy a harmadik hét végén a szokottnál korábban jelent meg Kubics:

— Én, helyesebben mi, szóval a magasabb vezetőség magasabb szempontokat szem előtt tartva ugy látjuk helyesnek, ha az A alcsoport a Csörögemetéldével együtt kiköltözik a Bánat-utcai új épületbe. Legyenek türelemmel kartársaim, igérem, ez lesz az utolsó költözködés.

Csordás aznap este elhatározta, hogy másnap kilép a vállalattól.

*

Kubics tévedett, nem ez lett az utolsó költözködése. Mert másnap leváltották Kubicsot, Sófalvyt, meg a többi megszállott költöztetőt. Az egész gyár ujjongva ünnepelte távozásukat.

Csordás pedig mégsem lépett ki, hanem megkönnyebbülten nézett a gyárkapuban eltűnő gyászos alakok után és felsóhajtott:

„Remélem, ebben a gyárban ez volt az utolsó költöztetés!"

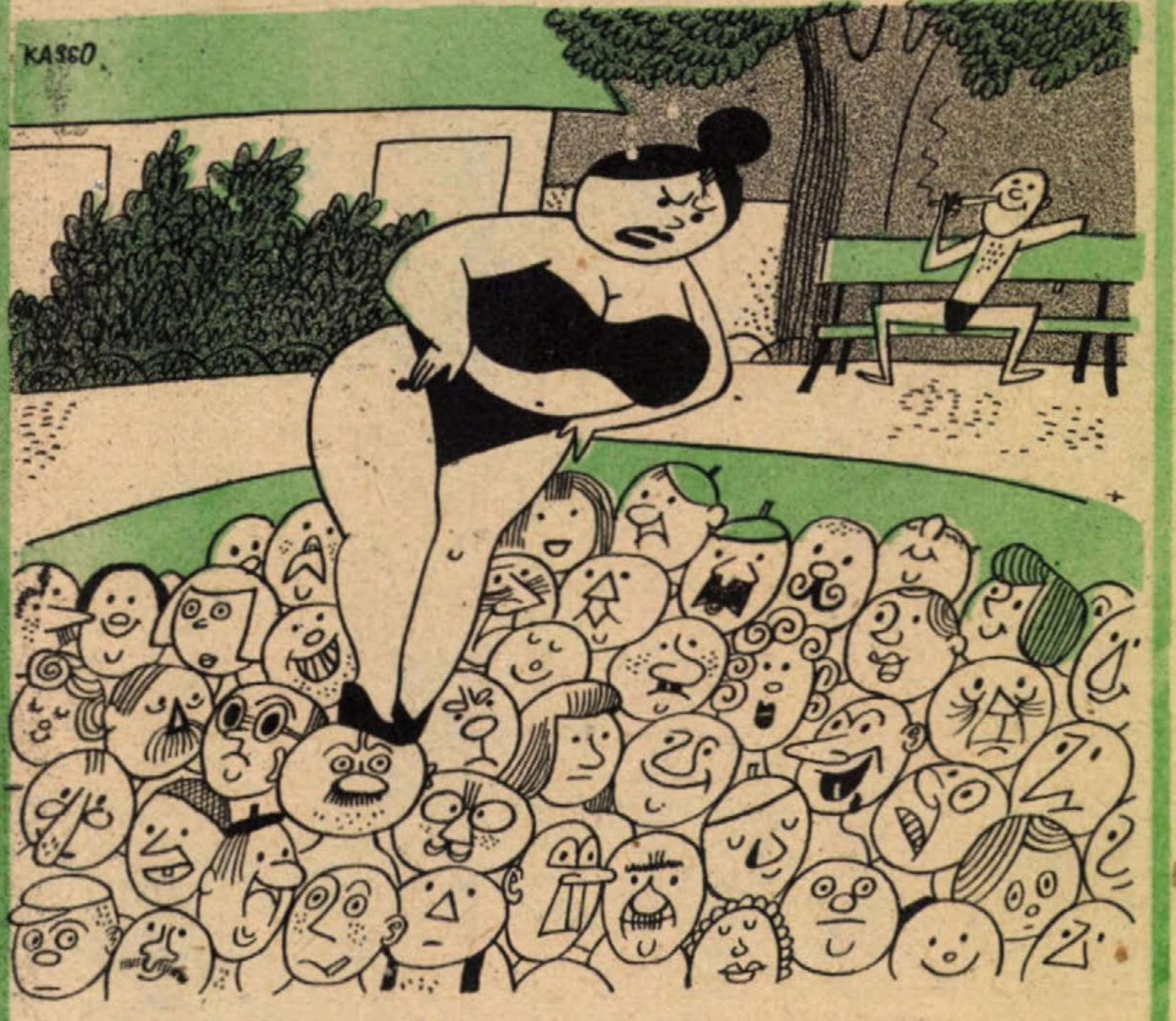
Németh Zoltán

Samu bácsi cirkusza

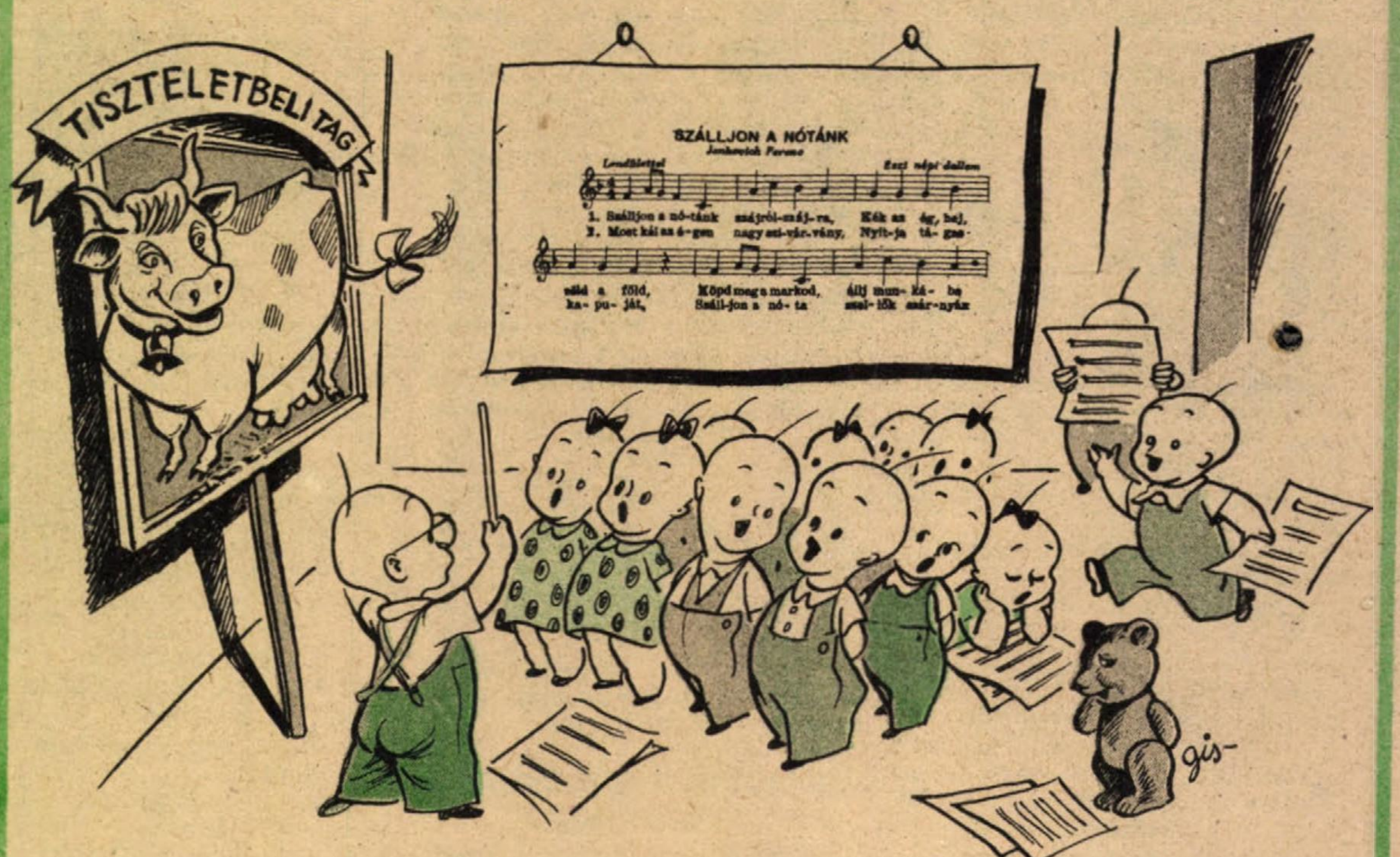
— Mássz fel Leó, amíg szépen mondom!

Strand a kánikulában

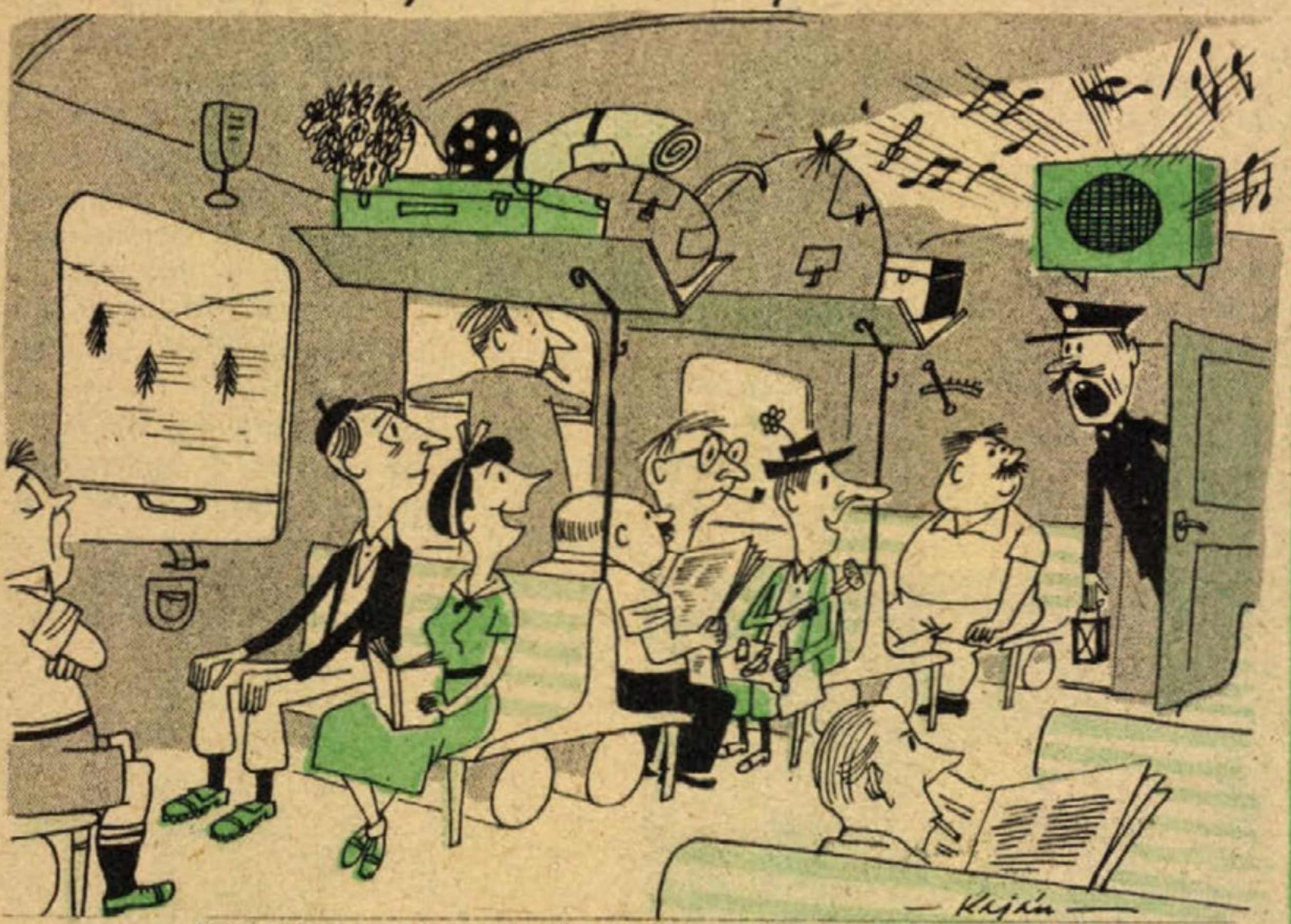

— De kérem, adjanak nekem is egy kis helyet!

Ők is megünneplik az Ifjúsági Kongresszust

Zenés vonatok járnak a Budapest—Vác vonalon

— Következik Alsógöd és Csajkovszkij II. szimfóniája.

Hű de meleg van!

A Nap: Jól jönne nekem is egy tölcsérfagylalt . . .

Megjelent a „Család és Iskola", a Szülői Munkaközösségek lapja

Amerikai izlés

Ezeket a hirdetéseket a The New Yorker című amerikai lapból vágtuk ki. A hirdetett nyakkendők lovagvárakat, skót dudásokat, madarakat, hamutartókat és hasonló nyalánkságokat ábrázolnak és ebben különböznek a zokni- és nadrágtartóktól, amelyek kevésbé állván az érdeklődés homlokterében, illetlenebb és félreérthetőbb dolgokat ábrázolnak, miként a mellékelt ábra mutatja. A meztelen najádok és sellők a férfi zoknitartón olyan izlésesek, mint egy Truman-beszéd. Felmerül azonban a kérdés: milyen célt szolgálnak tulajdonképpen ezek a zoknitartó ábrák, ki nézi azokat meg és mikor? Még a legjobb eset, ha jóhiszeműen feltesszük, hogy az amerikai cég sellős zoknijai és nadrágtartói öncélú dolgok, a művészet a művészetért, illetve az izléstelenség az izléstelenségért jelszó jegyében.

Nyolcvanezer új fürdőruha

— Fürdőruha keliene nekem meg a lányomnak. Van elég nagy választék?
— Hogyne kérem, nyolcvanezer új fürdőruha készült az idén.
— Hajaj, este lesz, mig mind a nyolcvanezret felpróbáljuk.

Ludas Matyi

Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ

Kiadja a Szabadság Lapkiadóvállalat.

Felelős kiadó: GOLACS ERNŐ

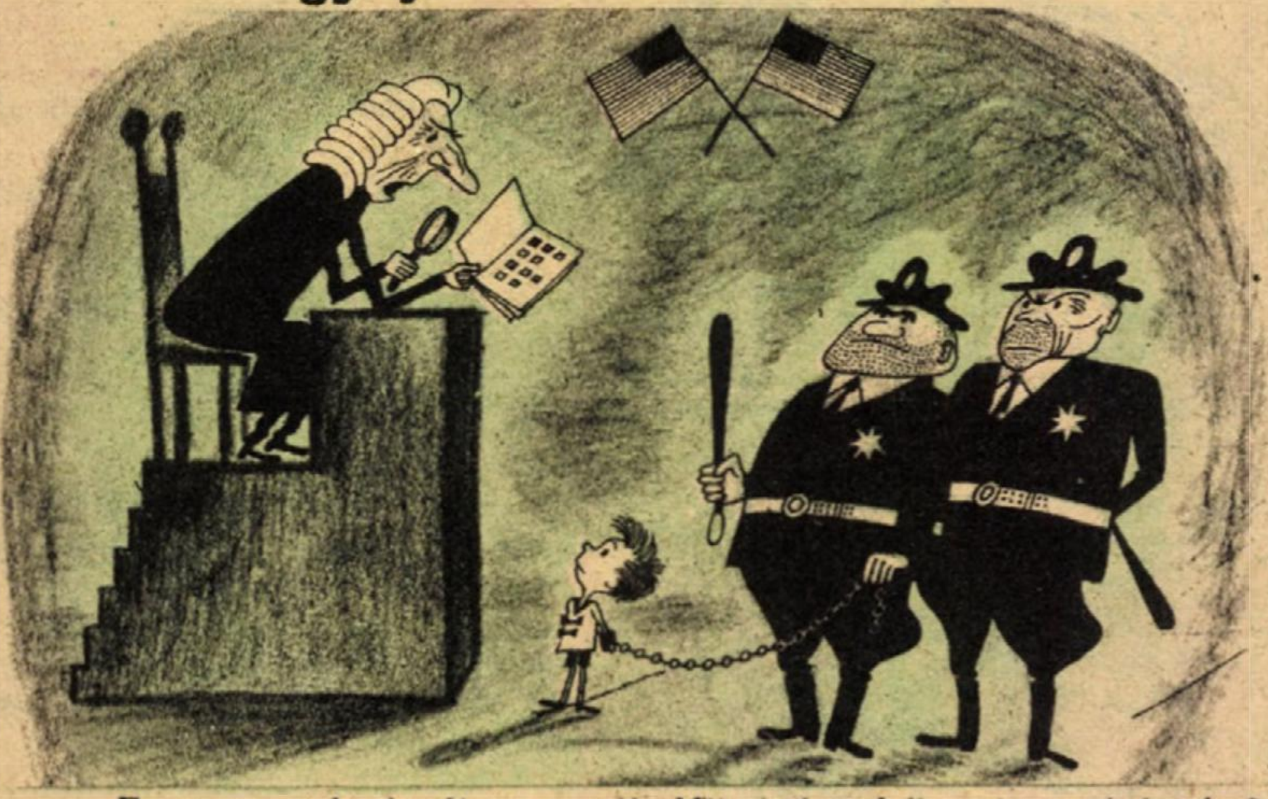
Szerkesztőség:
Budapest, V., Honvéd-utca 10.
Telefon: 127—750, 128—031.

Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3.
Telefon 143—012, 143—017.

Nyomatott
a Budapesti Szikra Nyomda NV.
offset-körforgógépén
V., Honvéd-utca 10.

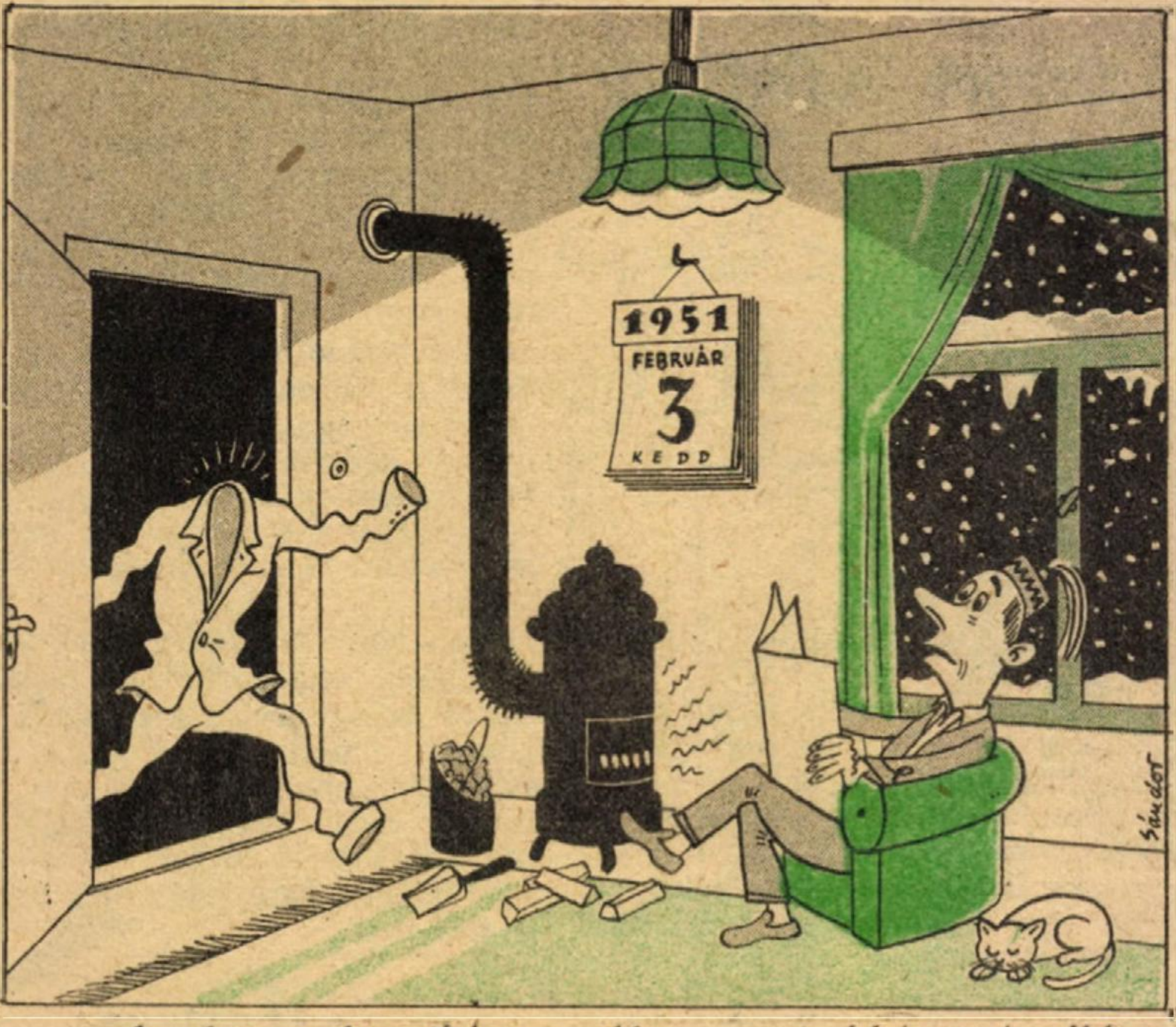
Felelős nyomdavezető:
Rádnóti Károly.

Tilos a népidemokráciák bélyegeinek gyűjtése Amerikában

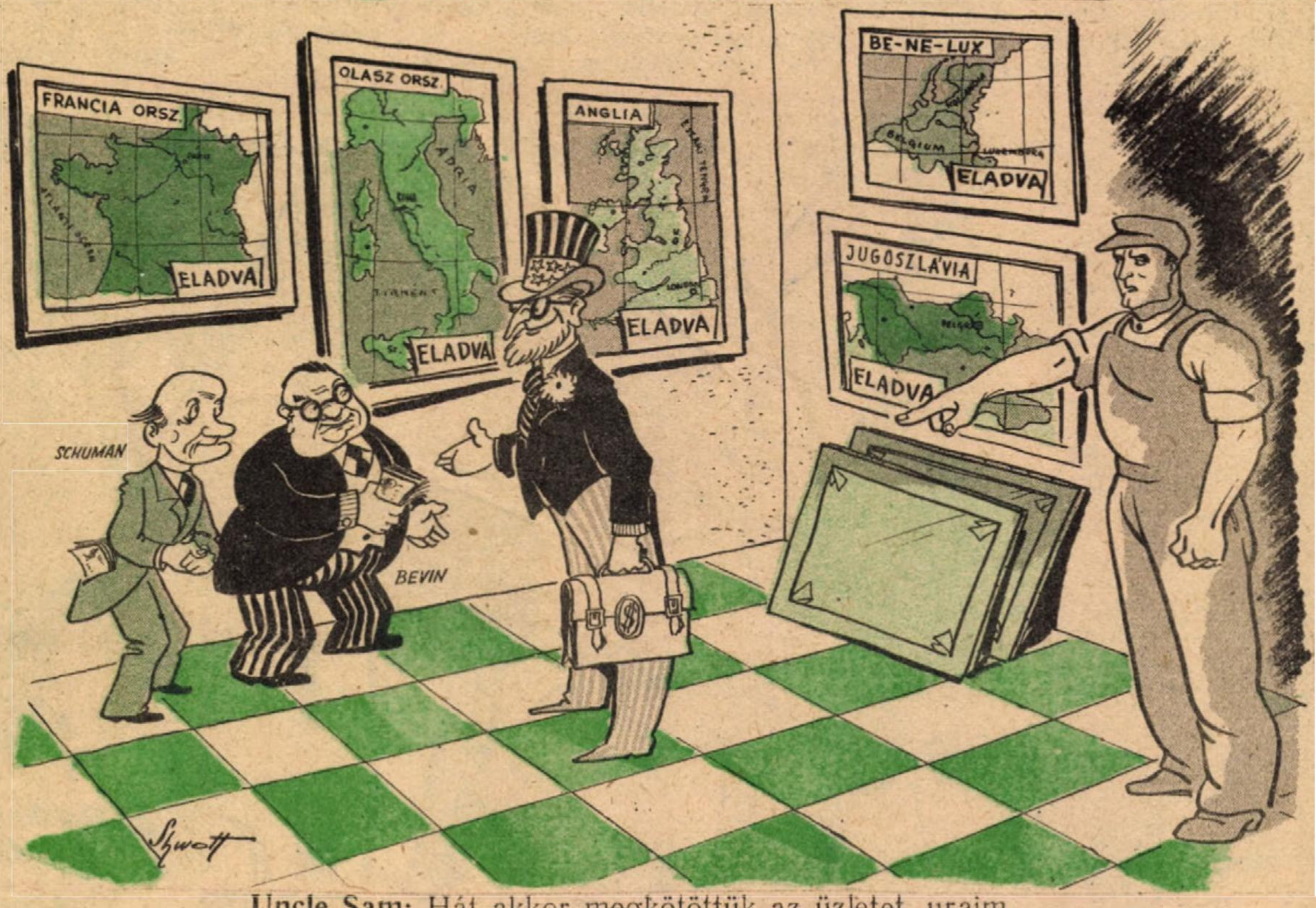
— Ez egy csehszlovák sorozat! Mit tudsz felhozni mentségedre?
— Azt, hogy hiányzik belőle két címlet . . .

Téli történet — mégis most aktuális

A vászonruha: Édes gazdám, nem birtam tovább a várakozást a Patyolat N. V.-nél. Tavasz óta, amióta beadtál, hozzám se nyúltak! Inkább hazajöttem piszkosan, így legalább együtt vagyunk!

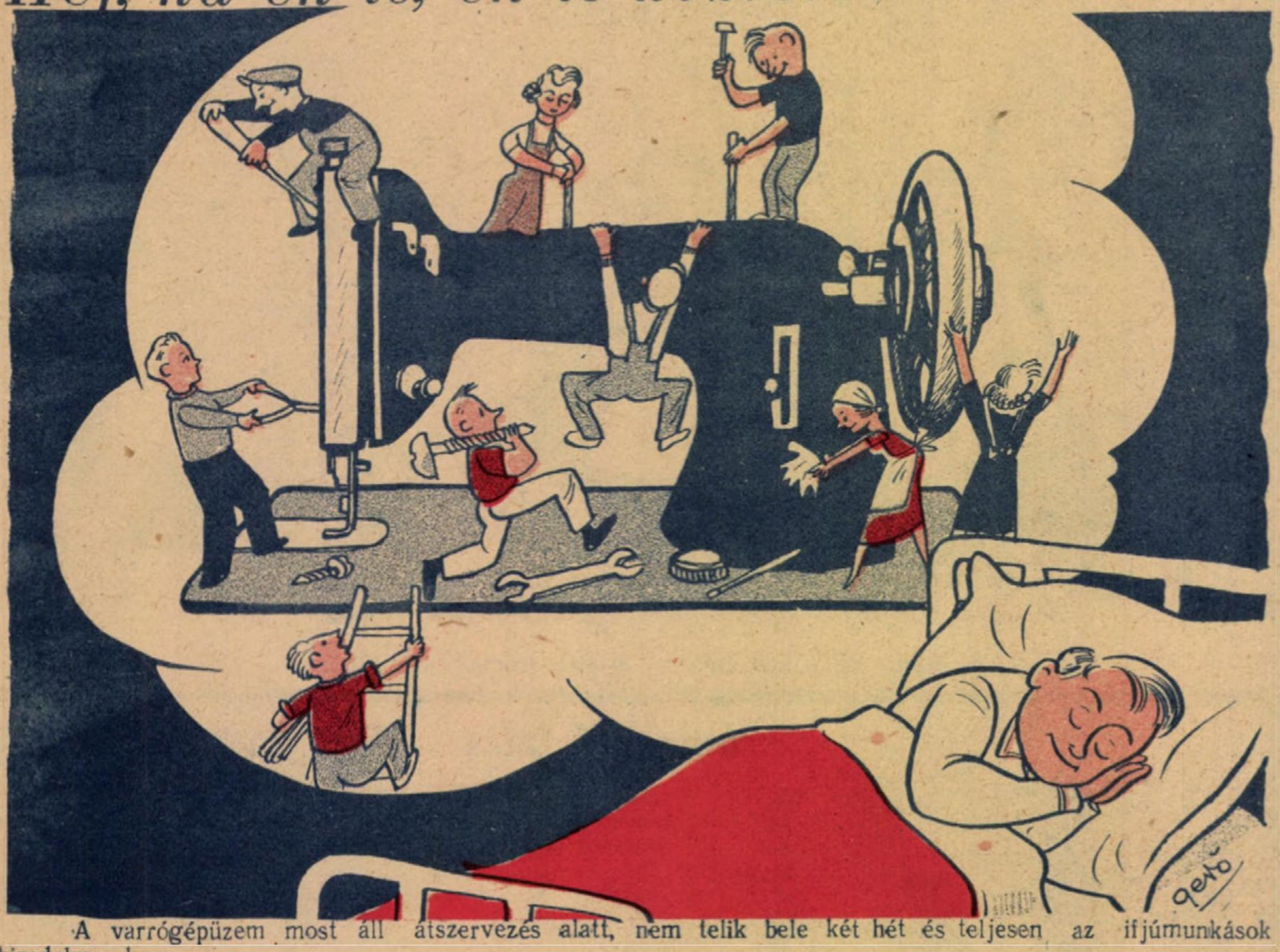
Jó vevő

Uncle Sam: Hát akkor megkötöttük az üzletet, uraim.
Munkás: No, abba nekem is lesz beleszólásom.

Ludas Matyi a RÁKOSI MŰVEK VARRÓGÉPGYÁRÁBAN

Hej, ha én is, én is köztetek lehetnék . . .

A varrógépüzem most áll átszervezés alatt, nem telik bele két hét és teljesen az ifjúmunkások birodalma lesz.

Természetes, hogy minden ifjúmunkás szeretne a varrógéporszagban dolgozni, ahol minden ifi megmutathatja mit tud s ezt különösen aktuálissá teszi az egységes ifjúsági szövetség létrehozása.

A képen békésen szendergő kis ifi is arról álmodik, hogy a varrógépüzemben dolgozik s időnként hangosan felsóhajt álmában a sok fúró, faragó, reszelő, vágó ifitársát látva:

— Hej, ha én is, én is köztetek lehetnék . . .

A főkaputól a varrógépműhelyig

Képzelj el, ó nyájas olvasó egy huszonnyolcezer lakosú várost, amelyben semmiféle jármű sincs, tehát mindennemű közlekedés gyalogszerrel bonyolódik le.

Menj el ebbe a városba, tölts ott egy délelőttöt s aztán számolj be tapasztalataidról, amelyek valóban nagyszerűek, csak egy hiba van.

Az, hogy e benyomásaid nagyrészét elgyalogoltad.

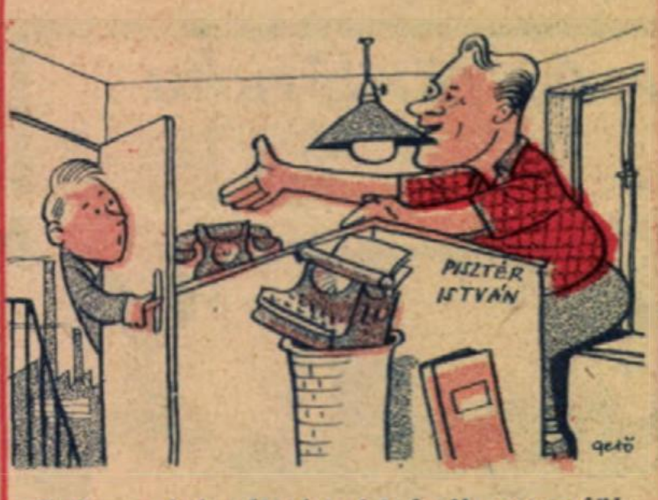
A Rákosi Mátyás Művekről van szó, erről a gyárvárosról, ahol valóban huszonnyolcezer ember dolgozik, méghozzá nem akárhogy, hanem példamutató szorgalommal, hogy a vállalat kiérdemelt nevéhez méltó is maradjon.

Olimpikon legyen a talpán aki itt egyik műhelyből „csak úgy átugrik" a másikba. Az idegen pillanatok alatt eltéved az „utcák" rengetegében, még forgalmi rendőr sincs, legfeljebb az ember szeme jelez zöldet-pirosat, ha a napba néz.

Elmondjuk a főkapunál, hogy innen meg innen jövünk, ezért meg ezért, így meg úgy. Minden rendben van: előzetes bejelentés, nehézipari belépő, újságírói igazolvány. Az ország legnagyobb gyárába bejutni (igen helyesen) nem könnyű dolog. Azt is elmondjuk, hogy a varrógépműhelybe igyekszünk, ahol tudomásunk szerint az ifik százai dolgoznak.

Kapunk is nyomban egy kísérőt és megindulunk legelőször is az alig néhány mérföldnyire eső SZIT-irodába, hova is az ifik bizonyos fokig tartoznak. Illetve nagyrészük. Illetve csak egy idő óta, mivelhogy a „jobb későn, mint soha" közmondás alapján végre teljes erővel megindult a SZIT-propaganda.

Utunk elsődleges céljához érve, mindenekelőtt megállapítjuk, hogy életünkben nem láttunk még ilyen nagy gyárban ilyen kis SZIT-irodát. A helyiségben két ifjú elvtárs ül s mikor mi négyen belé-

pünk, nekik direkt ki kell menniök, hogy mind a hatan elférjünk. Szerencsére az egyik elvtársnőnek dolga van, kísérőnk pedig dolgavégeztével távozik s így simán bezsúfolódunk.

Rövid beszélgetés következik a rendkívül szimpatikus és tevékeny SZIT-adminisztrátorral. A beszélgetés azért rövid, mert elvtársnőnk kategórikusan kijelenti, hogy náluk minden a legnagyobb rendben van. Magatartása olyan határozott, hogy a feladott keresztkérdésekbe végül is mi zavarodunk bele s ilyen feldúlt lelkiállapotban vágunk neki személyes kísérete mellett a varrógépműhelyhez vezető útnak.

Ez alig néhánynapi járóföldre esik, nem csoda hát, hogy rövidesen ifjú kísérőnkkel együtt eltévedünk. Ő ugyan váltig hangoztatja, hogy tudja az utat, de a mi bizalmunk megrendült, mióta a SZIT-ügyek legnagyobb rendbenvalóságát hangsúlyozta. Szerencsére felfedezünk egy karszalagos elvtársat s nyomban érdeklődni kezdünk a varrógépműhely holléte felől.

— Előbb igazolják magukat, kérem, — mondja, aminek nagyon megörülünk, mert azt mutatja, hogy az éberség a gyár területén nemcsak írott malaszt s minden új zónában napirendre lesz tűzve. Hogy-hogy nem azonban, kezünk mellényul a zsebünkben meghúzódó igazolványok rengetegében és tévedésből villamosbérletünket húzzuk elő, melyen rosszulsikerült fényképünkön és az igazolvány számán kívül jóformán semmisem látható.

— Köszönöm, rendben van — állapítja meg az elvtárs s ezzel véget is ér az igazoltatás, amely nyilván az „Éberség kis hibával" akció keretében zajlott le.

S mert nincs az a távolság, amely végül el ne fogyna, meg is érkezünk a varrógépműhelyhez, ahol valóban minden rendben volt, eltekintve néhány kisebb-nagyobb hibától.

A lényeg azonban az volt, hogy megérkeztünk, sokat láttunk, hallottunk, tapasztaltunk s ezt a mellékelt számtalan ábra igazolja, legalább olyan meggyőzően, mint a fentebb említett villamosbérlet személyazonosságunkat.

Darvas Szilárd

Ugrásszerű teljesítmények

Peti László élmunkás amellett, hogy állandóan 600 százalékot teljesít, civilben a távolugrásban döntöget rekordot rekordra és így elmondhatjuk róla, úgy a köszörülésben, mint az atlétikában ugrásszerűen emelkedik teljesítménye.

Szeretem a rejtvényeket

Még pelenkát viselő korom óta nagy rejtvényrajongó vagyok. Nem csoda hát, hogy örültem, mikor a varrógépüzemben a falitáblán már messziről rámkacagott mintegy hívogatva egy óriási képrejtvény, amelyen ház, három liba, és egy makk szerepelt.

Amikor közelebb mentem és megfejtettem a rejtvényt, már nem voltam vidám az örömtől, nemcsak azért, mert könnyen ment a fejtés,

hanem a rejtvény a szemem láttára egyszerűen átalakult rejtéllyé. Azt mondja a megfejtett rejtvény: a gyártás tervezésnél a hibák okozója Marton makacssága.

Ez eddig rendben van és így lett rejtély a rejtvény, de miben makacs hát a Marton, mit jelent a liba, akarom mondani hiba jelen esetben. Azt is megtudtam, bár a rejtélyeket nem kedvelem annyira, mint a rejtvényeket. Ugyanis Marton elvtárs a gyártásszervezés vezetője s mint ilyen, kedvenc szavajárása a — „csakazértis".

Tegyük föl azt mondják ennek a derék Marton elvtársnak valamilyen hibázott dologra vonatkozóan, hogy el van hibázva, mire Marton elvtárs közli, hogy nem és ha tizen mondják, akkor sem, és bár ő is tudja, hogy tényleg hiba van, akkor is megcsinálja, keresztülviszi, úgy, ahogy ő akarja, csakazértis, csakazértis, százszor is csakazértis.

Valamelyik műhelyrésznél mondjuk anyaghiány van, kevés a csavar, kevés az alkatrész, a másik részén a műhelynek viszont a fölöslegtől fulladoznak. S miért van ez? Talán azért, mert csakazértis?

Az anyaghiány mindössze azért van, mert Csakazértis elvtárs nem mindig veszi figyelembe a dolgozók segítő szándékát, holott semmi gonoszság nem vezeti a dolgozókat, amikor figyelmeztetik Marton elvtársat a termelésben itt-ott mutatkozó fennakadásra.

Pedig különben jól dolgozik Marton elvtárs és szeretik is, ha le tudna szokni, — én így látom, én így akarom, én csakazértis így gondolom, én csakazértis keresztülviszem-gondolatmenetéről, még kiválóbb lehetne munkája.

A dolgozók szeretetét mi sem bizonyítja jobban, minthogy kellemes és szolid portrét rajzoltak Marton elvtársról s elárulták azt is, ha teljesen megjavul Marton elvtárs, a legközelebbi portrén csinos frizurával s fínoman kunkorodó bajuszkával fogják ábrázolni.

Igy áll hát a villámtáblára rajzolt rejtélyes rejtvény ügye s ezért az összes varrógépüzemi dolgozók nevében megkérem Marton elvtársat, közismert rejtvényszeretetem ellenére kérem meg, hogy toljon ki velünk, ne adjon több okot rejtvényszerkesztésre s a jövőben teljes egységben működjön együtt a dolgozókkal, csakazértis, csakazértis, csakazértis.

N. S. J.

Csak bekötött fejjel lehet dolgozni

Az üzemben lányok is dolgoznak s ősrégi szokás szerint nagyobb, bodrosabb, lobogóbb hajat viselnek, mint a gyakran tarkopaszságot kedvelő fiúk. Azonban a gép gép s a lánykák haját gyakori veszély fenyegeti. Ezért kéne kendővel be-

kötni, s leszorítani a repkedő frizurákat, azonban erre a gyengébb nem nemigen kapható.

Mikor megkérdeztük az egyik kislányt, miért játszik a veszéllyel, azt felelte:

— Én bizony csak akkor kötöm be szívesen a fejemet, ha Tóth Rózsika helyett, Kovács Jánosnénak hívnak majd.

Jövő héten Ludas Matyi a Rákosi Művek Tanműhelyében

Öregek és fiatalok

Ifjúmunkás: Ne féljen papa, fogunk mi olyan jó varrógépeket készíteni, mint maguk.

Öreg szaki: Nem vagyok én ijedős természet, Janikám, de akkor fogtok ti igazán jó munkát végezni, ha még nálunknál is jobb varrógépeket csináltok.

Képünk a notórius későnjövőt ábrázolja, aki még az üzemi rovatról is lekésett.

Művésznő az esztergapad mellett

Színésznőktől gyakran hallani efféléket:

— Rémes! Délelőtt próba, délután próba, este előadás . . .

(Zárójelben jegyzem meg, hogy a színésznők általában három esetben panaszkodnak:

a) ha nem játszanak,
b) ha játszanak,
c) mindig.)

Szóval minden elismerésem Németh Magdolnáé, a Rákosi Mátyás Művek ifi-munkásszínjátszójáé, aki nemhogy panaszkodott volna, de büszkén mesélte, hogy a színjátszáson kívül „mellesleg" még a következőket csinálja:

Átképzőiskola, tanonciskola, kultúrvezetői elméleti oktatáson való részvétel, továbbá szorgalmas tevékenykedés az adminisztrációs csoport munkájában. No és természetesen közben a szakmájában is tökéletesíti magát, lévén műszerésztanuló.

E számtalan tevékenysége közepette segítette győzelemre színjátszó-csoportját, amely az Országos Ifjúsági kultúrversenyen az első díjat nyerte. Szóval ennyi munka mellett még nyerni is maradt ideje.

Én a magam részéről csak azt az alakítást láttam, amit a rábízott műszeren végzett. Szakértők szerint igen jól oldotta meg ezt a feladatát is „komolyra véve a figurát", s egy pillanatra sem ejtve le szerepét vagy a háromfelvonásos vasdarabot.

Igaz, hogy mindazért, amit itt a műhelyben csinál, a demokráciától tapsnál sokkal többet kap: derűs ifjúságot, tudást, boldog jelent és még boldogabb jövőt.

Nem csoda, ha a munkáját a színjátszásnál is jobban szereti. S úgy tudja kívülről, hogy még súgni se kell neki . . .

